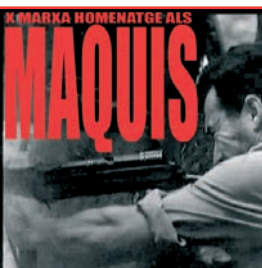

► **L'huracà enfonsà la canoa**
Roda el món // Pàgina 18
 Amb aquesta popular expressió, els misquitos de Waspam, al riu Coco, frontera nicaragüenca amb Hondures, expliquen la seva existència: viuen del riu, i huracans com el Fèlix aneguen el seu món

► **Geologia i cooperació**
Què es cou // Pàgina 22
 Els desastres d'origen natural no són el mateix que els desastres naturals. Una inundació és un procés natural i pot esdevenir un desastre. D'això, se'n parlarà a les Jornades Pobres per Desastres.

► **Homenatge als Maquis**
Expressions // Pàgina 24
 La desena Marxa d'Homenatge als Maquis comença a arribar a la recta final, però encara queden algunes cites importants per a dignificar aquests grups de resistència armada antifranquista.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 62 // 19 de setembre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Ercros i Solvay no aturen les emissions contaminants

» Així està el pati // Pàgina 17

LES EMPRESES SUPEREN ELS NIVELLS DE MERCURI TOT I ESTAR CONDEMNADES

» Així està el pati // Pàgina 9 i 10

La crema de fotos monàrquiques, perseguida penalment

Robert Ventura

Aquesta acció simbòlica ha comportat la citació d'una persona per part de l'Audiència Nacional Espanyola

Les protestes realitzades amb motiu de la visita del rei d'Espanya a la ciutat de Girona acaben amb la citació d'una persona per part de la fiscalia de l'Audiència Nacional Espanyola per la crema d'unes fotos de la corona. La resposta a aquesta acció, emmarcada dins la concentració que van organitzar els col·lectius independentistes de la ciutat, ha sorprès els mateixos organitzadors, que l'han defensat com a un acte per-

fectament encabible dins els límits del dret a la llibertat d'expressió.

Però sembla clar que ha estat l'interès electoralista el que ha provocat, amb l'ajuda de diversos mitjans de comunicació estatals, una picabaralla política partidista al voltant d'un fet aïllat que, com expliquen testimonis dels fets, "va ser un més dels que es van organitzar durant les convocatòries contra la visita del rei a la ciutat".

Un ampli dispositiu dels Mossos d'Esquadra, que han estat els encarregats de portar la investigació per identificar les persones que van realitzar la crema de les fotos,

va voler evitar que es fes una altra protesta el dissabte 15, en aquest cas, convocada per denunciar la criminalització que s'ha fet de l'acció contra el monarca.

» Reportatge // Pàgines 14 i 15

Desplegable inflamable

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Publicitat, gènere i rols socials

Amb l'aprovació de la Llei per a la Igualtat efectiva sembla que tot es redueixi a tants per cent, però encara estem lluny de la plena igualtat.

» Així està el pati // Pàgina 11

Judici a les 9 detingudes durant les jornades 'Queeruption'

Les detingudes durant la manifestació de crítica als comerços del Baix Gaià en el marc de les jornades Queeruption de l'any 2005 aniran a judici el 25 de setembre. Amnistia Internacional investiga els fets.

» Així està el pati // Pàgina 16

Una nova MAT creuarà la serra de Collserola

En ple debat sobre el traçat de la línia de molt alta tensió a les comarques gironines, ara s'ha sabut que Red Eléctrica planifica una nova MAT que creuarà la serra de Collserola. L'ajuntament de Barcelona vol que es soterrí. Els contraris al Pla Caufec en qüestionen la infraestructura.

Editorial

Si el rei vol corona...

Comença el curs escolar i tots els mitjans de comunicació omplen pàgines i pàgines recollint testimonis de nens i nenes en el seu primer dia d'escola. Les revistes del cor, com no podia ser d'un altre manera, es centraran en una nena en concret: la futura reina d'Espanya, la infanta Leonor. Aquesta nena de rinxols d'or ha començat l'escola bressol. Els seus pares han decidit dur-la a l'Escola Infantil de la Guàrdia Reial, que està situada dins el recinte d'El Cuartel del Rey, a El Pardo, argumentant motius de seguretat. Una escola privada que paguem entre tots i totes, ja que llegim que la quantitat assignada a la Monarquia als Presupostos Generals de l'Estat de l'any 2007 és de 8,28 milions d'euros. A cada resident nacionalitzat espanyol li costa 18 cèntims d'euro mantenir la família reial. Des del 1976, quan el Rei va prendre possessió del càrrec, la partida destinada a la casa reial ha crescut just el doble que la inflació. El segrest del *Jueves* o els fets de Girona, aquesta setmana passada, són només una mostra del rebuig social envers una institució totalment desfasada i que ens costa uns diners que podrien molt bé destinar-se a qualsevol altra cosa més profitosa que una família reial que es dedica a fer turisme com a ambaixadora de no se sap ben bé quina nació. Una família que es passa mig any esquiant i l'altre mig navegant en velers. Tenim un rei que va ser designat a dit per un delinqüent que mai no ha estat processat pels seus delictes. Un rei que té fama de piròman, i uns quants escàndols més encoberts. Com diu el gran poeta Evaristo, cantant d'LPR "Un rey no es rey por voluntad divina, sino porque sus antepasados se lo montaron divinamente"... i, com diu una cançó popular catalana, "si el rei vol corona, corona li darem..."

Pensem, doncs existim

Ni que marxi l'estiu

✉ Gemma Garcia
/directa@setmanaridirecta.info/

La ferreteria més antiga del meu barri ja no tornarà a obrir. La setmana passada, un grup de dones a la merceria em varen dir amb recel que allà hi construirien un altre hotel. "Tot per a que s'embutxaquin calés uns quants", va murmurar una d'elles. Això és el que passa al meu barri. Un vertader taulell de "Monopoly" on hi creixen com bolets, bars i grans botigues de roba.

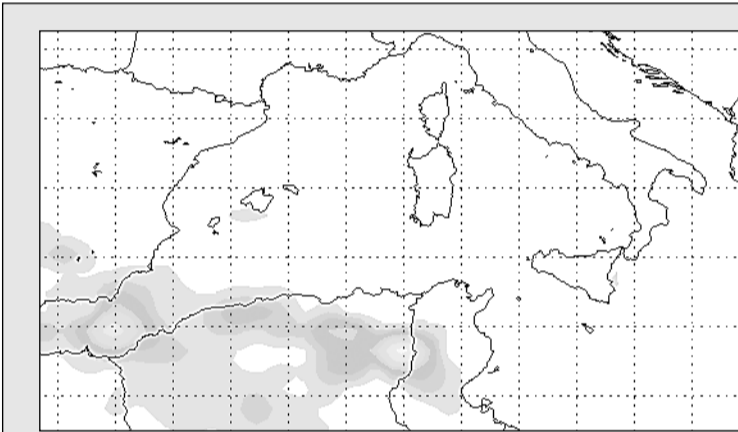
Més que bars, al meu carrer hi predominen els "pubs" (typical spanish?). Que vindrien a ser una concentració de "hooligans" quan hi ha partit de futbol, dia sí i dia també. "Hooligans" entre litres i litres de cervesa que desperten el veïnat, dia sí i dia també.

I en aquest taulell de joc que és el meu barri, cada tirada de daus és un entrebanc per a la gent que hi vivim, cada casella un servei amb inflació per als guiris a guirilàndia. A vegades, em sento estranya al meu barri. El turisme de masses ho envaeix tot i els carrers perden el seu encant, s'esborren i es tornen un aparador més.

Al meu carrer, també hi predominen les compres. Una concentració d'atacs consumistes de pantalons a 150 i dracs gaudi-nians. Aleshores, ens toca esquivar bosses i bosses de la botiga més gran del món d'horaris de plastilina. Moltes vegades és difícil viure al meu barri. Difícil resulta comprar unes albergínies quan el petit comerç va a la deriva en aquest mar de taurons. Ni que marxi l'estiu tot això canvia.

El turisme de masses és permanent al meu barri, i les polítiques municipals que el generen, amb tots els seus efectes, queden per sempre. Ràpidament em ve al cap l'Ordenança del Civisme que insisteix a fer desaparèixer la gent pobre i exclosa, sense cabuda en aquest gran aparador. Al meu barri, la Barcelona Neta s'encarrega d'escombrar tot això, perquè molesta i no combina amb el Desigual ni amb l'hotel de 5 estrelles, ni amb la ciutat de la moda.

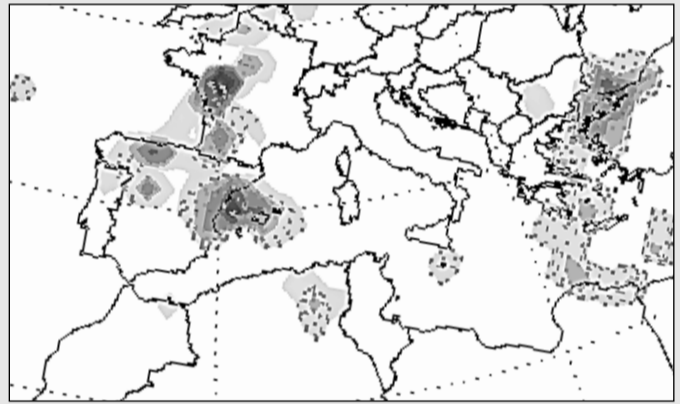
Ni que marxi l'estiu. Els turistes segueixen venint i desfilar pel meu barri. Mentrestant, nosaltres, en tot moment, hem de fer equilibris per sobreviure a tot aquest artifici. Hem de fer esforços per rescatar el que queda del barri, hem de continuar esquivant un munt de barrets mexicans. ☺

Situació de les tempestes el dissabte 22 segons els pronòstics alemanys.

No es posen d'acord

Les últimes setmanes els models de previsió de pluges no l'han encertat. Tot i haver-hi previsió de fortes tempestes en dues ocasions a les costes de Catalunya i les Balears, aquestes no han arribat. El proper cap de setmana passa el mateix. Segons el model de previsió d'Estats Units hi haurà pluges fortes a Tarragona i Castelló (dreta). Però el model de previsió alemany diu que plourà només a Múrcia (esquerra).

Situació de les tempestes el dissabte 22 de setembre segons la previsió d'Estats Units.

Com s'ha fet?

Una setmana més aquest setmanari arriba a les vostres mans puntualment. Dia rere dia s'uneix més gent al projecte. Aquesta setmana s'ha reincorporat una correctora més, que viurà altre cop les correccions dels dilluns i dels dimarts, que són els dies de tancament, quan totes aquelles paraules que els nostres redactors i redactores perfilen queden finalment lligades perquè vosaltres, lectors i lectores, pugueu tenir altres punts de vista d'allò que passa al nostre voltant.

Però les paraules no ho són tot: de vegades el valor d'una imatge pren una importància cabdal i, per això, els nostres fotògrafs busquen les fotografies que millor complementen els nostres mots de denúncia.

Aquesta setmana podeu trobar un extens estudi sobre la publicitat i els estereotips que aquesta genera i transmet sobre les dones. Diversos articles tracten temes ambientals i un altre text us parlarà de les investigacions que està fent l'Audiència nacional espanyola després de les protestes per la visita de Joan Carles I a Girona.

El racó il·lustrat

Anthony Garner

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà

i Estel Barbé Serra *

La graella: Xavi Camós *

La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer, Arnau Bach i Albert

Garcia

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il.lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 18

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☺ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

🚫 **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.

🚫 **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

ELS CONCEPTES DE LA IGUALTAT

Font: Web del Ministeri espanyol de Treball i Assumptes Socials

DISCRIMINACIÓ DIRECTA

» Si una persona que en atenció al seu sexe és tractada de manera menys favorable que una altra en situació comparable | Assetjament sexual per raó del sexe | El condicionament d'un dret o expectativa de dret a l'acceptació d'una situació d'assetjament per raó de sexe o sexual | Qualsevol ordre de discriminar directament per raó de sexe.

DISCRIMINACIÓ INDIRECTA

» La situació en què una disposició, un criteri o una pràctica aparentment neutres posa una persona d'un sexe en desavantatge particular respecte de persones d'un altre sexe_

COMPOSICIÓ EQUILIBRADA

» Presència de dones i homes de manera que, en el conjunt a què es refereixi, les persones de cada sexe no superin el 60% ni siguin inferiors al 40%_

SOCIETAT // EL GOVERN CREU QUE TÉ LA CLAU PER CORREGIR LA DESIGUALTAT

La llei per a la igualtat en una societat complexa

Les Corts Generals van aprovar, el 22 de març passat, la llei orgànica (LO) per a la igualtat efectiva entre dones i homes. La base de la mateixa és, per una banda, l'article 14 de la Constitució Espanyola que diu: "Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social". Aquest article, malgrat no estar inclòs dins els drets fonamentals, sí que n'és un dels pilars teòrics. Per altra banda, l'article 9.2 "consagra els poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives; remoure els obstacles que n'impedeixin o en dificultin la plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social".

Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Segons la web del Ministeri espanyol de Treball i Afers Socials, algunes de les finalitats de la LO per a la igualtat efectiva de dones i homes són: aconseguir la igualtat real i efectiva entre

La societat no concorda amb les "ben intencionades" lleis de l'estat

Arnau Bach

aquests i l'eliminació de tota discriminació per raó de sexe, en particular la que afecta les dones. També es pretén integrar el principi d'igualtat i la perspectiva de gènere en l'ordenació general de les polítiques públiques i establir els criteris d'actuació de tots els poders públics en relació amb la desigualtat. Incorporar diverses me-

asures per eliminar i corregir la desigualtat entre els diferents àmbits de la realitat social, cultural i artística i pel foment de la igualtat. La llei assegura la representació equilibrada d'ambdós sexes en la composició dels òrgans, en els càrrecs de responsabilitat de tots els poders públics i en la normativa del règim electoral.

► **Mesures per aplicar la llei**
Per tal de dur a terme tot aquest llistat de "bones intencions" la llei inclou quinze mesures concretes. Entre aquestes s'estableix la utilització dels poders públics d'un llençatge no sexista i es reconeix el dret a la conciliació de la vida personal, familiar i laboral i el foment d'una major correspon-

abilitat entre dones i homes en el repartiment de les obligacions familiars. Aquest últim punt és materialitzat en la creació del permís de paternitat amb la prestació econòmica corresponent.

Amb aquesta llei, el govern vol potenciar una sèrie de mesures que no són imposables. Que existixin el permís de maternitat i el de paternitat no és sinònim que a les famílies les tasques estiguin compartides equitativament. Només cal fer un cop d'ull a les portes de les escoles o guarderies per

Que existixin el permís de maternitat i el de paternitat no és sinònim que a les famílies les tasques estiguin compartides

veure quants pares veiem que recullen les criatures. Com molta gent creu, hi ha canvis que necessiten una transformació social progressiva i no n'hi ha prou amb la redacció d'una llei. ☺

La reflexió

Què és la discriminació positiva?

Magdalena Gil

Legeixo a la revista Themis, una publicació de l'Associació de Dones Juristes, que el concepte "discriminació positiva" el van començar a difondre els mitjans de comunicació l'any 1995 arran d'una sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, conegut com el cas Kalanke. Sembla que es va concedir una plaça a la senyora Glieman, que competia amb el senyor Kalanke per un lloc de treball a l'ajuntament de Bremen (Alemanya), per una llei que establia mesures d'acció positiva per a l'accés de les dones als llocs on es trobessin infrarepresentades si aquestes estaven en igualtat de mèrits i capacitat. A Bremen consideren la infrarepresentació quan hi ha menys del 50% dels

llocs de cada un dels nivells ocupats per un sexe o l'altre.

El diccionari de l'Enciclopèdia Catalana, defineix discriminació com l'"acció i efecte de discriminar" i la "infravaloració d'un grup per part de l'altre, amb el corresponent comportament de segregació". La Constitució Espanyola fa referència a la segona accepció en el seu article 14. En general, discriminar té, en la nostra societat, una càrrega despectiva important. El mateix diccionari defineix positiu com a "afirmatiu, constructiu (per oposició a negatiu)". Així doncs, "discriminació positiva" són dues paraules contradictòries per definició perquè, què signifiquen? Tracte d'inferioritat però constructiu? Entenem que la discriminació mai pot ser positiva, però sembla que per contrarestar la discriminació de què hem estat víctimes les dones al

llarg dels segles ara s'ha de fer així, o almenys legalment. Alguns paràgrafs de tres sentències del Tribunal Constitucional (TC) així ho argumenten: "Quan les situa-

"Els canvis de mentalitat no s'aconsegueixen a través de les lleis sinó a través de l'educació"

cions no són idèntiques, la desigualtat en el tractament legal resulta lícita i admissible" (TC 114/83); "la consecució de l'objectiu igualtari entre homes

i dones permet l'establiment d'un dret 'desigual desigualtari', és a dir, l'adopció de mesures reequilibradores de situacions socials discriminatòries preexistents per aconseguir una equiparació substancial i efectiva entre les dones, socialment desfavorides, i els homes, per assegurar el gaudi efectiu del dret a la igualtat per part de les dones" (TC 229/92), i "l'actuació dels poders públics per remeiar, així, la situació de determinats grups socials definits, entre altres característiques, pel sexe (i, s'ha d'afirmar, que la majoria de les vegades per la condició femenina) i col·locats en posicions d'innegable desavantatge en l'àmbit laboral per raons que resulten de tradicions i d'hàbits profundament arrelats en la societat i difícilment eliminables, no es pot considerar que vulnerin el principi d'igualtat, encara que esta-

bleixin per a ells un tracte més favorable, ja que es tracta de donar un tractament diferent a situacions efectivament diferents" (TC 128/1987).

A la vista del que s'ha exposat, sembla que els homes hauran de patir la "discriminació" que hem patit les dones fins que aquesta no sigui "necessària". Això equival, al nostre entendre, a un "paguen justos per pecadors" perquè, evidentment, encara hi ha molt de masclisme en la nostra societat, però els canvis de mentalitat no s'aconsegueixen a través de les lleis sinó a través de l'educació. I estic segura que moltes de les dones que estan llegint això tenen al seu entorn molts homes justos, i els homes que ho estan llegint potser no acaben d'entendre per què en igualtat de condicions han de ser ells els perdedors si mai no han infravalorat cap dona.

EL CONCEPTE DE REVISTA FEMENINA

» Els anunciants o publicistes par-
teixen de la convenció que una
revista és femenina si el 60% dels
lectors, com a mínim, són dones_

» Per a les empreses editores
s'ha de partir de l'objectiu de
crear un producte comercial
dirigit a les dones_

SOCIETAT // LA CONSTRUCCIÓ DEL ROL SOCIAL DE LES NOIES A TRAVÉS DE LES REVISTES FEMENINES

El culte al cos distorsiona la formació de la pròpia identitat

És en l'adolescència que els nois i les noies viuen canvis interns i externs profunds i significatius, és un dels moments més crítics del desenvolupament de la personalitat. De les característiques d'aquesta etapa se'n pot destacar la inestabilitat emocional, que es fa palesa en la difícil relació que és manté amb els adults de l'entorn. La recerca constant de la identitat és un element fonamental de la crisi d'aquesta etapa i és on incideixen de manera notòria els mitjans de comunicació i, en aquest cas, les publicacions juvenils.

Montse Aumatell
elcamp@setmanaridirecta.info/

Per a moltes dones, sembla que la seva autoestima depèn dels esquemes actuals d'estètica i de bellesa. Ens hem de remuntar cap a l'any 1925, quan sembla que els cànons de bellesa van canviar de manera espectacular. Serà amb la desaparició de la cotilla –peça de vestir utilitzada

Les revistes per a dones omplen les estanteries dels quioscos

Arnau Bach

L'aparició de la premsa femenina no és cap qüestió ingènua

durant prop de quatre segles—, que la dona experimentarà canvis en la imatge que té de si mateixa. Aquest mateix any apareixeran els primers figurins de moda, amb formes estilitzades i, a poc a poc s'aniran escurçant els vestits i ensenyant més les cames. Aquesta exhibició del cos femení anirà progressant amb els anys fins a

arribar al punt en què la seva imatge passarà a ser un "objecte" d'observació, de crítica i de desig. Figueres, en la seva tesi doctoral titulada *Premsa juvenil femenina i identitat corporal* fa un estudi acurat centrant-se en tres revistes concretes: *You*, *Mujer21* i *Ragazza*, malgrat que en el mercat podem trobar-ne moltíssimes més que segueixen els mateixos patrons. M. Figueres ens explica com l'aparició de la premsa femenina no és cap qüestió ingènua ni casual i com s'ha anat convertint en un projecte edu-

catiu. A finals del segle XVIII la premsa servia no només per comunicar notícies, sinó per transmetre instruccions formatives als diferents tipus de públic. La premsa d'informació general passa a ser considerada d'homes, n'exclou el sector femení i crea un tipus de mitjà en què es transmet i perpetua el rol que hauran de desenvolupar aquestes dones en la societat. La denominada "premsa del cor" enlletirà la importància de la fama com a valor social. Les "famoses" ens aconsellaran amb els seus secrets

de bellesa i el somni de les lectores serà arribar a ser com elles. La divisió entre l'esfera pública –feina, estudis– i la privada –casa, cura del cos, relacions– de les dones és molt marcada en aquest tipus de publicació, però si ens centrem en les revistes femenines juvenils veiem que l'esfera pública gairebé és inexistent, i perpetua així els rols que és consideren propis de les dones. Tenint en compte que el perfil d'aquestes lectores acostuma a situar-se entre els 14 i els 21 anys,

aquesta divisió d'esferes dificulta la contextualització dels continguts i, per tant, la comprensió de la realitat a unes noies que encara estan formant la seva identitat i, molts cops, no tenen prou informació per ser crítiques amb el que estan llegint. Agafar consciència del mal que poden fer en el creixement personal, en l'autoestima, i la perillositat de l'escala de valors que poden adoptar aquestes noies, pot ser un pas per començar a buscar la manera de neutralitzar-les. ☺

Les 'Fashion victims' i els perills de l'anorèxia

Les *fashion victims*, o víctimes de la moda, són aquelles persones sotmeses totalment a l'estètica i a les tendències del moment. Malauradament aquest no és un valor mal vist per la majoria de la societat sinó que passa a ser mal vist no "assabentar-se" d'allò que es porta o allò que ja està passat de moda. L'adolescent que no combregui amb tot aquest món serà la tronada del grup i segurament es veurà rebutjada per les companyes. Les revistes juvenils femenines centrades en l'esfera privada creen un imaginari fe-

mení centrat, exclusivament, en la bellesa i en el culte al cos. Els continguts tractats a les diferents seccions aporten, únicament, informació sobre com estar més guapa. La divisió temporal va al ritme dels canvis d'estació –primavera, estiu, tardor i hivern– o amb les dates assenyalades –cap d'any, carnestoltes, el dia dels enamorats, etc.–. I aquest culte a la cura del cos el podem trobar directament o indirectament en tots i cada un dels articles. En tractar aquest aspecte de manera tan reiterativa el que fan

El 90% de les persones anorèxiques són dones de 14 a 18 anys

és imposar un fals interès i, alhora, ignorar altres aspectes vinculats a les inquietuds reals de les seves lectores. L'ideal de bellesa transmès en aquestes publicacions és el de noies primes i sense

cap mil·límetre de greix al cos. Aquest ideal és contrari a una realitat social, la diversitat de cossos que podem veure pel carrer. El sobrepès no es veu mai reflectit en els articles, en tot cas, si l'anomenen sempre és de manera despectiva. D'aquesta manera es creen contradiccions internes a les adolescents, que per una banda reben el missatge que han d'estar a gust amb el seu cos i, per una altra, que elles no encaixen en aquests cànons i, per tant, poden arribar a rebutjar-se a si mateixes. Com a conseqüència d'aquest re-

buig sorgeixen malalties com l'anorèxia i la bulímia, que ja l'any 1990 l'Organització Mundial de la Salut va titllar d'epidèmia mundial. Segons les estadístiques, l'anorèxia i la bulímia s'han convertit en la segona causa de mort a tot el món. Davant hi ha els accidents de trànsit i, darrere, malalties com la SIDA o el càncer. Cal destacar que el 90% de les persones anorèxiques són dones d'entre catorze i divuit anys, i posa l'èmfasi en el fet que l'edat de les víctimes està descendant perillosament fins als 12 anys.

» En societats occidentals com la nostra, la publicitat és molt present a la nostra vida quotidiana. A través dels anuncis es donen a conèixer tota mena de productes i de serveis i és a través d'ells que es va augmentant el nombre de necessitats artificials de consum. El seu objectiu és convèncer les compradores potencials que els fa falta un determinat article o servei. Per aconseguir-ho, fan servir imatges atractives i idealitzades per vendre les suposades qualitats o els presumptes avantatges del producte o el servei en qüestió_

SOCIETAT // LA PUBLICITAT CONTINUA UTILITZANT ESTEREOTIPS ANACRÒNICS

Les empreses de publicitat no s'adeqüen als nous temps

La publicitat exerceix una influència molt important en el conjunt de la població, ja que ens envolta pertot arreu. No només a la televisió, a les revistes i a les ràdios, sinó que també ens la trobem a la parada del bus, al sostre d'un taxi o en plafons als carrers. Els missatges que emeten no són innocus, a més de fer publicitat del producte o servei que ofereixen divulguen estils de vida, tipus de relacions i models de bellesa a imitar.

↳ Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

La publicitat recorre sovint a l'ús d'una imatge femenina molt estereotipada que s'acostuma a representar en els rols més tradicionals o a instrumentalitzar com un objecte de desig. Hi ha cops que la sofisticació i la subtilitat dels missatges fan difícil detectar el sexisme que transmeten, encara que hi ha senyals que ens ho poden indicar.

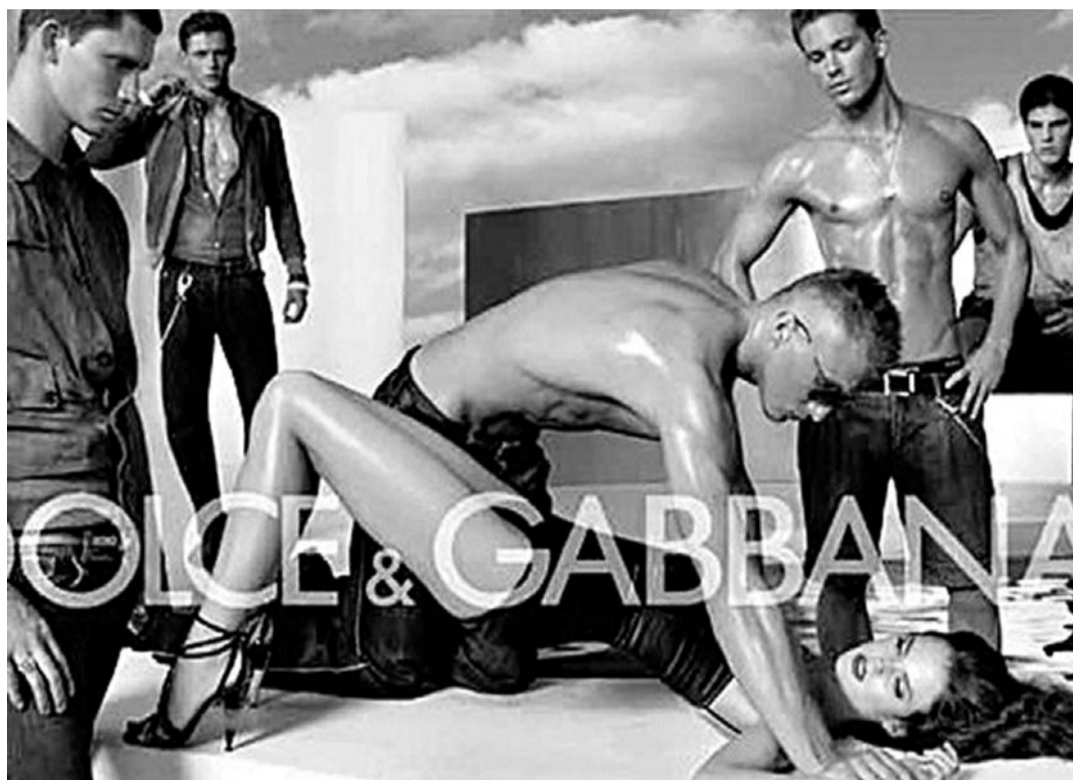
▶ **Missatges subtils**
La bellesa. Les dones són reduïdes a objecte decoratiu com a reclam, a més, es difon un ideal de cos femení d'acord amb uns criteris allunyats de la realitat social de la població.

La sofisticació i la subtilitat dels missatges fan difícil detectar el sexisme

La sexualitat. S'insinuen o s'utilitzen obertament les relacions sexuals com a reclam per vendre productes, la majoria de cops, destinats al públic masculí.

Rols masculins i rols femenins. Les dones habitualment estan representades en l'espai domèstic —casa, fills— i es veuen fent les tasques tradicionals de la "típica" mestressa de casa. En pocs anuncis veiem aquest rol aplicat als homes, i quan ho fan és per enaltir-los ("mira que moderns!") o per ridiculitzar les tasques en qüestió.

Qualitats que s'associen a les dones. Les dones acostumen a aparèixer com a persones dolces i comprensives, fràgils i sensibles, i sobretot passives. Els homes són forts, ràpids, agressius, intel·ligents i molt decidits.

Les relacions entre dones. Es mostren d'una manera molt manipulada i acostumen a destacar-hi la competitivitat i l'enveja entre veïnes o companyes de feina, o amigues. Pocs cops les veiem com a còmplices o amigues en un espai de col·laboració i de solidaritat.

Models de família. Sempre trobem el típic model de família tradicional: pare, mare i fills, quan és palesa la presència d'altres models en la realitat que vivim: famílies monoparentals, parelles homosexuals, habitatges unipersonals, etc.

Infància i jocs. La publicitat de joguines molts cops reproduïx els estereotips sexistes, unes vegades considerant-se exclusivament per a nenes i d'altres considerant-se exclusivament per a nens.

Llenguatge sexista. En general es fa servir el gènere masculí com a genèric per referir-se tant a homes com a dones. La majoria de veus en off són masculines amb la intenció que transmetin més autoritat i credibilitat.

▶ **Criteris publicitatris**
La publicitat segueix el criteri dels diners. La publicitat adapta el seu discurs tenint en compte els canvis a la societat. Però això té el perill de ser un peix que és mossegat a la cua. Perquè la societat molts cops segueix els estils i les maneres que veu als mitjans de comunicació, i això inclou la publicitat.

La llei 34/88 de l'11 de novembre de 1988 amb el títol de "General de la publicitat", a l'artí-

cle 3.a del Títol II "de la publicitat il·licita" afirma que ho serà aquella que "atempti contra la dignitat de la persona o vulneri els valors i els drets reconeguts a la Constitució [...] S'entenen per inclosos [...] els que presentin les dones de manera vexatòria, bé utilitzant-hi directament el seu cos o parts del cos com a simple objecte desvinculat del producte que es pretén promocionar, bé per la seva imatge associada a comportaments estereotipats [...]". Però com que no és cap secret que la llei no serveix de gaire, ens trobem que l'Institut Català de les Dones (ICD) ens diu que entre els mesos de gener i

juny del 2007 el 71,7% de les queixes referides a la discriminació de la dona en els mitjans de comunicació era en relació amb la publicitat.

Els continguts denunciats apareixen bàsicament en la publicitat que fa servir estereotips convencionals. El primer i més rebutjat és el que atribueix a la dona la responsabilitat de la casa. Un altre que té força denúncies és la utilització de les dones com a objectes sexuals. Altres queixes són pels anuncis en què es discrimina la dona en relació amb l'esport quan no apareix en l'espot i quan ho fa és per cuidar la seva forma física, mai per les seves

capacitats i pràctiques esportives. La majoria dels anuncis denunciats presenten la imatge de la dona al servei d'altres persones, des d'estar al servei de la neteja de la casa i cuidar els fills o les filles fins a estar al servei de la mirada o la satisfacció d'algú altre. La representació de les dones al servei dels homes, com a reclam publicitari per a un determinat producte, és una de les pràctiques que té més denúncies.

Una de les conclusions que extreu l'ICD és que l'abús d'un mateix model de dona, creat a partir d'un cànon i d'una edat determinats, és molt criticat per la societat, que demana amb urgència un canvi en les tendències publicitàries que estiguin més d'acord amb la realitat.

La publicitat segueix el criteri dels diners

L'ICD ens fa saber també que el balanç entre les felicitacions i les denúncies a través del seu servei assenyalava la necessitat de revisar urgentment el discurs dels mitjans de comunicació a partir del paper de les dones com a receptores i consumidores de les indústries culturals. L'informe l'han fet a través de les queixes i pràctiques positives que s'han fet a través de l'ICD i de l'Observatori de les Dones en els Mitjans de Comunicació. Només un 15,2% han estat felicitacions per pràctiques positives; la resta, un 84,8%, eren denúncies. ☺

La reflexió

La política i la societat no concorden

↳ Magdalena Gil

La vida social i la vida política no acaben de concorden. Tant l'Estat espanyol com el govern català s'omplen la boca amb paraules d'igualtat i omplen pàgines amb lleis per garantir-la, però alhora ni ells mateixos les acaben de complir. Fent un cop d'ull a les estadístiques publicades a la web de l'Institut de la Mujer podem veure com en l'actual legislatura només el 36% dels membres del

Congrés són dones, i al Senat la xifra encara es redueix fins al 25%. Al govern de Catalunya la cosa no millora gaire i només el 31% dels membres són dones. Així doncs, tots plegats estan encara lluny del 40-60 que volen imposar a la societat. Una societat plena de missatges contradictoris i realitats confuses que fan que les polítiques per la igualtat no acabin d'adquirir presència. Manquen encara unes quantes generacions perquè tant homes com dones tinguin la certesa que

tots plegats podem fer i desfer amb la mateixa responsabilitat o irresponsabilitat. En els models de referència femenins ens sobren Montserrat Turas, Esperanzas Aguirres i Condoleezza Rice. La igualtat real arribarà quan les dones no hagin d'actuar com a roques fredes i insensibles per arribar als llocs de poder. Malgrat que per a l'abolició de les desigualtats s'han d'abolir, també, les relacions de poder i les jerarquies, però això ja seria un altre article...

Impressions

Francesc Arnau i Arias. Advocat

/opinio@setmanaridirecta.info/

Setanta escoles tancades, encara, a Nova Orleans

La setmana que ve, Nzinga-Nana, companya de Marshall Eddie Conway, el pres polític a qui estem visitant a la presó de Hagerstown Maryland Correctional Training Center, va cap a Nova Orleans, a la gran manifestació per l'aniversari de l'huracà Katrina de l'any 2005. L'Eddie n'està content, que hi vagi, ella que pot.

Encara hi ha 250.000 veïns i veïnes de Nova Orleans desplaçats per tots els Estats Units que no poden tornar a casa seva perquè no poden reconstruir-la, ni tenen feina, ni cap altre mitjà de recuperar-se. Setanta escoles de la ciutat encara estan tancades. No hi ha hospitals ni serveis psiquiàtrics per a la gent que no té assegurança. Alguns dels desplaçats a altres estats es troben que la seva assegurança de l'estat de Louisiana no els serveix allà... Els 1.175 bilions de dòlars previstos per subvencionar les víctimes, a partir dels pressupostos federals, encara estan congelats...

I els anys setanta?

L'Eddie té una família nombrosa. Ahir mateix em varen convidar a una festa d'aniversari d'uns cosins seus, que es van conèixer i casar durant els anys setanta del segle passat. Per això, a la festa, hi abundaven els homes i les dones pentinats amb aquella moda que a Europa en diem afro. Sobretot molts negres portaven els pentinats així. I per a mi, aquest pentinat ha quedat associat per sempre a la imatge d'una de les persones considerades oficialment més subversives dels EUA d'aquella època: Angela Davis. A la festa, els altaveus també intercalaven música dels setanta. Algunes gent jove es mirava desconcertada. No sabien ben bé com s'havia de ballar tot allò...

Al voltant nostre, visitants i presos es van succeint. Tots ens fixem en un pres que fa molt mala cara; deu estar malalt. A la seva família, només li han deixat mitja hora per estar amb ell. Quan el carceller els diu prou, ningú no protesta.

S'aixequen tots i cadascú marxa per la seva porta. Uns cap a dins i els altres cap a fora.

L'Eddie s'interessa pel meu allotjament a Baltimore. Per si tinc la clau, ja que demà marxa la Nana... M'hi trobo bé, a casa de l'Eddie. Un dels llibres que encara conserva és *We want freedom*, de Mumia Abu-Jamal, que en realitat és la seva tesi de final de carrera. I, com que l'Eddie està fent uns estudis semblants, doncs l'ha llegit. I els llibres que li han requisat

Jordi Borràs

segurament hauran acabat a les escombraries, després de passar els controls corresponents.

Sempre m'ha impactat la facilitat amb què es llicencien els llibres, en aquest país, encara que he observat que aquest és un fenomen que ja comença a passar a l'Eixample de Barcelona.

Sempre la guerra de l'Iraq Sempre em sorprenen, aquests nord-americans. Li explico a l'Eddie que vaig estar veient la televisió i ara resulta que hi ha canals que admeten anuncis publicitaris a favor de continuar la guerra de l'Iraq. Amb tota mena d'imatges i de missatges.

Sempre em sorprenen, aquests nord-americans. Hi ha canals de televisió que admeten anuncis publicitaris a favor de continuar la guerra de l'Iraq

Una dona que té el seu fill allà, hi surt dient que hi és per alguna cosa, que ni ell ni ella no entendrien que es fessin tornar les tropes ara. Una vídua que ja ha perdut el seu marit a la guerra, hi diu que de què serviria, el seu sacrifici, si tot s'acabés així... I és que, aquests dies, el debat va picat, perquè ha sortit un tal Warner, senador republicà per Virginia, que ha començat a parlar de retirar les tropes, que per Nadal n'han de tornar uns quants milers...

En acabar aquest anunci, li fan una entrevista a un professor d'economia de la Universitat de Harvard. Sembla que això de la crisi de les hipoteques és seriós, que el problema creix. L'Eddie ja coneix diverses famílies de presos que s'hi han trobat. S'havien embarcat en hipoteques grosses per pagar la casa i ara no poden continuar pagant i ho perden tot. Encara més: a Nova Orleans, hi ha gent que es veu obligada a continuar pagant la hipoteca... de la seva casa en runes! I ara ningú no l'ajuda a reconstruir-la i ha de veure, impotent, com al seu costat es tornen a aixecar hotels i casinos. Fins i tot se n'hi fan de nous.

Quina televisió! I tot això barrejat amb la crisi espiritual de Teresa de Calcuta.

Resulta que ara li han trobat unes cartes molt antigues. Correspondència que mantenia durant una depressió secreta... I tots aquests locutors tant ben

arreglats, amb el seu fons invariable de gratacles o de globus terraquís. També en surt un sense corbata argumentant a favor del retorn de les tropes... deu ser perquè no sigui dit que no hi ha llibertat d'expressió... hi ha organitzacions pacifistes d'aquestes, que tenen una certa força. Fins i tot en faciliten la pàgina web: moveon.org.

També penso que, potser, la seva televisió em sembla tant terrible perquè, quan sóc a Barcelona, no dedico gaire temps a la nostra. Potser sí.

'Blackout'

Li explico a l'Eddie l'apagada general que hi va haver a

En tornar a casa, penso que tant l'Eddie com els altres presos que he visitat són dels qui expliquen les coses amb una acritud i una ràbia que no tenen res a veure amb la depressió

Barcelona el juliol passat, el dèficit d'infraestructures. La visita es va acabant. Gairebé estem arribant a les dues hores. En aquesta presó, és difícil que les visites superin aquests temps. Ja són quasi les tres de la tarda i, a hores d'ara, encara no sabem que aquest vespre, quan arribarem a casa, esclatarà una forta tempesta, amb gran desplegament de llamps i trons, que ens obligarà a desconnectar tots els electrodomèstics, l'ordinador, tot... i que, més tard, se n'anirà la llum de tot Potomac St. I jo tornaré a recordar l'apagada de Barcelona. I els pronòstics que fan alguns presos sobre mobilitzacions populars massives, no per raons polítiques, sinó purament econòmiques, perquè, al final, ens faltaria el més essencial: ens faltaria de tot.

En tornar a casa, penso que tant l'Eddie com els altres presos que he visitat aquest any són dels qui expliquen les coses amb una acritud i una ràbia que no tenen res a veure amb cap tipus de depressió. I mentrestant, han anat caient de les primeres pàgines dels diaris les notícies sobre els miners accidentats a Utah i els bombers morts a la zona zero de Manhattan a causa de l'incendi del Deutsche Bank, que s'ha declarat en ple mes d'agost però que, per a alguns habitants de Nova York, ha estat com un altre Onze de Setembre.

Anna Pujol. Psicopedagoga /opinio@setmanaridirecta.info/

Un trist inici de curs

Sóc mestra funcionària, de Lleida. Sempre m'he considerat una bona professional, principalment per la meua vocació i bona relació amb els infants, però també perquè sóc psicopedagoga, he assistit a multitud de cursos de formació, n'he impartit, he publicat força articles i alguna comunicació en congressos pedagògics. Però el més important per mi és que sóc mare d'un nen d'un any. És per això que aquest curs vaig demanar una Comissió de Serveis, que permet ocupar durant un temps provisional una plaça propera al propi domicili quan existeixen causes que ho justifiquin. I jo necessitava continuar a l'escola on havia estat els últims anys, tot i tenir una destinació definitiva fora de la comarca. Les circumstàncies que vaig argumentar eren diverses: sóc mare soltera, continuo donant el pit al meu fill, tinc reservada una plaça en una escola bressol municipal del meu barri (tant complicat que és aconseguir-ne!), he d'anar tot sovint a visites pediàtriques i tinc una reducció de jornada, per tant, també un sou reduït, que de vegades ni em deixa arribar a final de mes i em limita les despeses de desplaçament.

Però pel Departament d'Educació totes aquestes situacions no han estat prou greus i se m'ha denegat la Comissió de Serveis, amb els agreujants que l'escola on demanava continuar tenia una plaça de la meua especialitat i que la direcció del centre m'havia reclamat per continuar. A més, se sap sobrerament que

la majoria de comissions de serveis que s'han atorgat any rere any són per tenir de cura de familiars.

Després de presentar una reclamació i un recurs de reposició, se'm torna a rebutjar i ningú m'explica perquè a la majoria de persones se'ls concedeix i a mi, amb la mateixa necessitat –o més!–, se'm nega. Quan intento que algú em doni una explicació lògica, les persones responsables de la decisió (Cap de Gestió i Cap de Servei de Personal, el Sr. Joan Bartra i la Sra. Dolors Ramírez) ni tan sols em volen rebre; la seva secretària, amb cara de circumstàncies, em diu que a l'octubre ja rebré una carta. Per un moment, penso que potser

Cada cop que sento que, des del Govern, es parla de mesures de conciliació de la vida laboral i familiar i d'ajudes a famílies monoparentals em poso a riure, per no plorar

Quechua

el fet d'haver-me presentat a les passades eleccions sindicals per la CGT pot ser la causa d'aquesta situació inesperadament discriminatòria. Però, desgraciadament, no sóc l'única persona que surt profundament dolguda del Departament d'Educació; la cua de mestres i professors als quals s'han vulnerat els drets fa por.

Cada cop que sento que, des del Govern, es parla de mesures de conciliació de la vida laboral i familiar i d'ajudes a famílies monoparentals em poso a riure, per no plorar. I m'he de resignar a pagar una llar d'infants privada pel meu fill; a buscar algú que el pugui

No sóc l'única persona que surt profundament dolguda del Departament d'Educació; la cua de mestres i professors als quals s'han vulnerat els drets fa por

portar i recollir; a despertar-lo més de dues hores abans d'anar-hi i a fer més d'una seixantena de quilòmetres al dia per anar a treballar, tot desitjant que no hagi de ser aquest el motiu pel qual he de deixar l'al·letament natural que tants beneficis ha portat al meu fill, i esperant, també, que els estalvis que tenia per poder comprar un pis en un futur em durin fins que acabi la reducció de jornada. Em pregunto si seré capaç de transmetre entusiasme, bondat, comprensió i respecte als meus alumnes quan, jo, el que acabo de rebre dels meus "superiors" és justament tot el contrari.

Esther Vivas. Xarxa de Consum Solidari i coautora de "Supermercados, no gracias" /opinio@setmanaridirecta.info/

Supermercats: agricultura i alimentació, SA

En els darrers anys, la nostra manera de comprar, d'alimentar-nos i de relacionar-nos amb la terra ha donat un gir de 180 graus. Les botigues de barri, els mercats pagesos, els aliments de proximitat i el coneixement de l'entorn rural han anat minvant a favor d'una creixent mercantilització de l'agricultura i de l'alimentació.

A partir dels anys setanta i vuitanta, a l'Estat espanyol van començar a generalitzar-se els supermercats i els hipermercats com una nova manera de fer la compra, més ràpida i pràctica, perquè es podien trobar diversos productes en un mateix lloc. La consolidació d'aquest nou model d'establiment –el que s'ha anomenat "la distribució moderna": supermercats, hipermercats, cadenes de

descompte– ha canviat l'on, el com i el què consumim, tot generant greus impactes en el petit productor i camperol, en el comerç local, en el medi ambient, en les condicions laborals dels treballadors i en el model de consum.

Per posar un exemple en la producció alimentària, el control per part de la distribució moderna de tota la cadena de comercialització d'un producte ha fet que els camperols cada cop guanyin menys amb els productes que venen, i que els consumidors haguem de pagar més per allò que comprem; la distribució moderna n'és la gran beneficiària. És el que s'ha anomenat la teoria de l'embut: milions de consumidors per una banda, milers de pagesos per

El control per part de la distribució moderna de tota la cadena de comercialització d'un producte ha fet que els camperols cada cop guanyin menys

l'altra i tan sols unes poques cadenes de distribució que, enmig d'aquest procés comercial, es queden tot el benefici i monopolitzen el sector. No en va, l'any 2005, el preu de la llimona va augmentar un 2.000% respecte del preu d'origen de venda, i la distribució moderna es quedava tot el benefici.

De fet, a l'Estat espanyol, cinc grans grups controlen la distribució de més de la meitat dels aliments que es compren: Carrefour (23,7% quota mercat), Mercadona (16%), Eroski (7,4%), Alcampo (6,1%) i El Corte Inglés (2,3%). I és que el 80% de les nostres compres es fan en supermercats, hipermercats i cadenes de descompte.

Enfront d'aquesta situació, què podem fer? En primer lloc,

és fonamental prendre consciència de l'impacte d'aquest model de distribució (supermercats, hipers...) en el nostre entorn i de les conseqüències que té la compra en aquest tipus d'establiments. A partir d'aquí, cal buscar alternatives concretes que ens permetin dur a terme un model de consum alternatiu, com la compra a través de circuits curts de comercialització: al mercat, a la botiga de barri... Cal informar-nos d'on ve i com ha estat produït allò que consumim i, en la mesura de les possibilitats, entrar a formar part d'una cooperativa de consumidors de productes ecològics, que ens permetrà informar-nos, treballar col·lectivament i desenvolupar models de consum alternatius.

Infectació

Aprenen a nedar aviat o us ofegareu⁽¹⁾

↳ Pau Gomis

Som al segle XXI i en l'esquerra revolucionària encara es plantejegen els mateixos dilemes. Com pot superar el capitalisme la classe que creix dins i contra el capital? El capitalisme, en la seva fase de reestructuració, ens deixa algunes claus per comprendre la situació i, per tant, transformar-la.

La primera clau seria la crisi de sobirania de l'estat-nació. Aquest no és capaç de garantir el *welfare*, ni d'incidir en la cultura, ni molt menys en l'economia. L'estat-nació tampoc declara la guerra a un altre país. S'ha passat de la coexistència amenaçant de diferents nacions imperialistes al domini d'una vasta xarxa de l'aristocràcia econòmica i militar on els EUA tenen l'hegemonia. Això no vol dir que els estats-nació no siguin poderosos, perquè ho són, però no són el poder últim. Hi ha altres poders que conformen aquesta aristocràcia que no són un estat: empreses transnacionals, institucions internacionals com l'ONU o supranacionals com el BM o el FMI.

El fracàs de la guerra d'Iraq demostra la ineficàcia de la política imperialista dels EUA, que intenta mantenir l'hegemonia fent de sentinella als diferents blocs geopolítics que es formen: Europa, el sud-est asiàtic i el Japó, l'Orient Mitjà...

La segona és la legitimitat política. Els EUA exporten economia de mercat i democràcia a base de bombardejos, fent ús de la "virtut republicana". En els seus orígens, els EUA eren una excepció respecte a la corrupció de les sobiranes europees. Aquesta concepció ètica continua funcionant, ja que justifiquen les seves accions dient que promouen els drets humans i la democràcia. En realitat, s'excepcionen ells mateixos (i els seus militars) de la llei, dels tractats internacionals i dels tribunals penals. Tots els retalls de llibertats que al segle passat es feien en nom del feixisme, ara es fan en nom de la democràcia.

La tercera clau és el nou ordre econòmic mundial, estretament lligat a les dues anteriors, que suposa un salt important en la qualitat de l'explotació. El treball passa a ser flexible, mòbil i precari, és la fi de la plena ocupació i la dissolució de la societat del treball. Però es produeixen dos desconnexions importants: l'ocupació no és garantia d'una renda suficient i el creixement econòmic no és sinònim de creació de llocs de treball.

L'aparició de noves formes de treball, que fan més difícil l'agrupació dels treballadors, porta a la desaparició progressiva dels grans centres de fabricació. El treball industrial no desapareix, però deixa de ser hegemònic i ja no exerceix una influència transformadora sobre altres formes de treball, o sobre la mateixa societat. La classe obrera, essent directament sotmesa pel capital, era el subjecte que podia actuar més eficaçment contra ell. Avui dia, totes les formes de treball tenen en comú el potencial d'oposar resistència a la dominació del capital.

Som com 'borregos'

Imma Dalmau
Terrassa

Contractes precaris, lloguers impossibles, hipoteques pels núvols, contaminació, aliments que no paren de pujar de preu, una societat masclista, accidents laborals, censura, desforestació... Depressions, angoixa, ansietat, estrès, explotació laboral, criatures aparcades en cursos d'anglès, de natació o del que calgui... Però seguim callades. El poble no s'alça contra els qui governen, contra els qui exploten, contra els qui abusen... Som com borregos, ens queixem al bar, a la parella o als amics. Però mai sortim al carrer, no fem una vaga, ni alcem massa la veu. Tenim la societat que ens mereixem.

Reproduïm models

Fermin Bruguete
Barcelona

Quina innocència, la meua! Jo que creia que l'objectiu principal de les festes alternatives al carrer Còrsega era donar un espai, una programació i unes formes d'actuar diferents de les proposades per l'ajuntament (lucre, presència policial...). No sé, no trobo molt coherent anar a una mani en contra de la brutalitat dels Mossos i, després, treure els "lateros" a l'estil Guàrdia Urbana, o els "mojiteros" -inferiors en número i força- "a botellazos", ni tampoc que el Ministeri de la Veritat (At Versaris va demanar dos cops no comprar als "lateros") em recomani què he de fer.

Un altre tema seria el de "lateros", sí o no?, però si l'assemblea decideix fer-los fora, m'agradaria que la gent que ha de fer-ho no sigui el "matxito del colectivo" i, en canvi, sigui la persona que tingui la capacitat de dir que han de marxar de vint-i-tres maneres diferents. Si no, crec que no som més alternatius que ells.

L'espanyola Iberia

Oriol Terrades
Barcelona

Que el català segueix sense ser "cosa de tots", com deia la Norma, crec que ningú ho posa en dubte. Però que, a

Persecució a les bicicletes

Isa Montón
L'Hospitalet de Llobregat

Sempre he intentat moure'm en bicicleta, tot i les limitacions al metro, autobusos i trens, tot i els cotxes, tot i els problemes que posen alguns ajuntaments. A més, m'aturo als semàfors i no em dedico a atropellar vianants com fan alguns ciclistes (són una minoria però sempre destaquen més que la resta).

Per això m'indigna que l'Ajuntament de Barcelona es dediqui a posar totes les traves possibles als que anem en bicicleta. La qüestió és multar. Perquè deixar la bicicleta lligada a un fanal en un lloc on no molesta no suposa problemes per a ningú. Perquè sembla que ara toqui perseguir els ciclistes, en un nou afany recaptador, i perquè sembla que volen que només ens

moguem amb les "seves" bicicletes, és a dir, pagant uns diners, no fos cas que no en treguin profit.

No s'imposa aquest afany al carrer Còrsega al matí -per on he de passar cada dia per anar a la feina-, on els cotxes en doble fila són el pa de cada dia; ni a molts carrers de Ciutat Vella, on les furgonetes aparquen a la vorera; ni davant les escoles, on els "papàs i les mamàs" deixen els seus fills i baixen a comentar l'últim cotxe que s'han comprat o amb qui van estar sopant l'altre dia.

L'Ajuntament de Barcelona ja fa temps que treballa de portes cap endins, és a dir, per enriquir els regidors i prou. I mentrestant, els ciutadans van menjant merda. I el pitjor és que callen.

Cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

sobre, et mirin com si fossis un boig quan demanes que una cosa sigui en català comença a ser massa trist.

La setmana passada, per feina, vaig fer un viatge amb la companyia Iberia. Quan vaig pujar a l'avió, la tripulació, molt amablement, va oferir diaris als passatgers: *ABC, La Vanguardia, El Mundo, El País, El Periódico* en versió espanyola i algun diari en anglès. Amb la innocència que em caracteritza, vaig demanar la publicació socialista en català i l'home que repartia els diaris em va dir que "no tenien coses en català". Fent-me una mica el boig, vaig preguntar si tenien l'*AVUI* o *El Punt* i la resposta va ser la mateixa. Quan vaig arribar a la meua destinació, vaig omplir un full de reclamacions en aquest sentit i quan la persona que m'atenia ho va veure em va mirar estranyada. Quines coses de demanar!

Crec que Iberia podria fer l'esforç de tenir diaris en la llengua del país des del qual surt l'avió i la del país on aterra. No costa tant.

Ara és Caixa Catalunya...

Juanjo Aguar Matoses
Sueca

Per què heu deixat d'emprar el català (o valencià, que és el mateix) a l'oficina de CAIXA CATALUNYA del meu poble? Fa tres anys us demanàrem que empràsseu més la nostra llengua a nivell escrit, i des d'aleshores havíeu passat de tindre exclusivament en castellà tots els cartells grans de promocions, a penjar-ne tant en castellà com en català, al 50% i 50%, escrupolosament i sense fallar una sola vegada.

Fins esta setmana us estava molt agraït, però ahir vaig advertir que la nova remesa de cartells a la vostra sucursal del carrer Sequial apareix tota en castellà-espanyol. Ni un en català. I no em sembla gens correcte.

Si la gent de Sueca no hem deixat de sobte de

parlar en la nostra llengua, que és tot just també la vostra, ¿per què canvieu de la nit al matí de política lingüística respecte a nosaltres? També heu eliminat els cartells en català a tot Catalunya? I a les Illes Balears i Pitiüses?

Els diners són importants, tothom ho sap. Però la llengua, els sentiments i la dignitat també i tothom hauria de saber-ho.

ELS DINERS SÓN IMPORTANTS, TOTHOM HO SAP.

PERÒ LA LLENGUA, ELS SENTIMENTS I LA DIGNITAT TAMBÉ, I TOTHOM HAURIA DE SABER-HO.

Fins una altra ocasió. (I us pregue, per l'amor de Déu, que no siga referent al mateix tema. Però això depèn de vosaltres).

Així està el pati

› Pàgina 12
El Tribunal Suprem ja ha fixat la data per a la vista on es decidirà sobre el recurs presentat contra la sentència contra l'Escamot Dixan

› Pàgina 16
Alerta Solidària denuncia gravacions il·legals d'una protesta des de la seu de l'ajuntament de Sabadell amb una càmera de vídeo

› Pàgina 17
Una manifestació de més de 200 ciclistes va donar la benvinguda a la flamant Ordenança de Circulació de Vianants i Vehicles

GIRONA // PERSECUCIÓ DE L'ANTIC TRIBUNAL D'ORDRE PÚBLIC PER LA CREMA D'UNES FOTOS

L'Audiència espanyola investiga la protesta per la visita de Joan Carles I

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

La visita de Joan Carles a la ciutat de Girona amb motiu de la inauguració del Parc Tecnològic de la Universitat de Girona el passat dijous 13 de desembre va provocar que els diferents col·lectius de l'esquerra independentista de la ciutat convoquessin una manifestació al matí i una concentració la mateixa tarda. Durant la manifestació del matí un centenar de persones van sortir de la Plaça Països Catalans en direcció al Parc Tecnològic, però un ampli dispositiu antiavalots dels Mossos d'Esquadra va frustrar tot intent d'acostar-se a la comitiva que acompanyava el rei. Tot i l'actitud provocativa dels Mossos d'Esquadra, que van arrencar la pancarta de la capçalera de la manifestació, aquesta es va dissoldre, després de llegir un comunicat, sense cap incident.

El nou Parc Tecnològic és un pas més en la privatització de la universitat

La presència del rei en la inauguració del Parc Tecnològic ve motivada per una demanda de l'empresariat de les comarques gironines a la rectora de la universitat, Anna Maria Geli, que ha estat la que ha permès la presència del borbó a la ciutat de Girona. La decisió de la rectora està motivada pel fet que el nou centre educatiu ha estat finançat en gran part per l'empresariat i és un nou exemple de la privatització de les universitats públiques, ja que estarà dirigit per una fundació privada. En aquest sentit, els nous edificis seran ocupats per diferents empreses que a través de convenis amb la universitat utilitzaran els estudiants per fer les diferents investigacions que els permetran millorar els seus productes i obrir nous espais de mercat.

La mateixa tarda del dijous 13 la concentració, convocada aquest cop a la plaça del Vi, va reunir mig miler de persones, que van cridar lemes contra la monarquia i en favor de la independència dels Països Catalans. Durant la concentració dos encaputxats van encendre

Manifestants contra la visita del rei a Girona, on es va produir la crema de la seva fotografia

Edu Bayer

una caixa de cartró on hi havia la foto dels reis enganxada. Posteriorment, la gent congregada a la plaça del Vi va dirigir-se cap a Fontajau, on el rei i els representants del sector empresarial gironí estaven fent un sopar. Aquest cop també un ampli dispositiu dels Mossos d'Esquadra va impedir el dret de manifestació bloquejant el pas dels manifestants a més de 500 metres d'on es realitzava l'acte

Sorpresa davant l'investigació per part de l'AN per un delictes d'injúries al rei

amb el rei. Després de dirigir-se a un altre dels ponts que comuniquen amb el pavelló de Fontajau i de veure's un altre cop tallats pels Mossos d'Esquadra, van llegir el manifest de la convocatòria i es va dissoldre la manifestació. La sorpresa dels col·lectius que van organitzar la protesta contra la visita del rei va saltar, però, el divendres 14 davant del gir mediàtic que havia pres l'acció de la crema de la

fotografia dels reis. Mitjans de comunicació estatals com *El Mundo*, *l'ABC* o el mateix *País* donaven una gran importància a l'acció, involucrant el PP i el PSOE en una polèmica política de caràcter electoralista i ja es parlava que el fiscal de l'Audiència Nacional, Javier Zaragoza, havia demanat a la Conselleria d'Interior de la Generalitat que investigués els fets, ja que es podrien considerar un delictes d'injúries a la Corona. La mateixa tarda es confirmava que la Conselleria d'Interior ja havia iniciat la investigació i, en declaracions de Joan Delort, secretari de Seguretat Pública de la Generalitat, s'apuntava que ja es tenien indicis per identificar un dels dos joves que van realitzar la crema de les fotografies. Els diferents col·lectius de la ciutat, davant d'aquest fet van fer una reunió en la qual es va decidir fer banderoles amb el lema "jo també sóc antimonàrquic" i convocar una concentració per l'endemà, dissabte 15, també a la plaça del Vi de Girona. Alerta Solidària també té previst que en cas que els Mossos d'Esquadra facin una detenció amb motiu d'aquest cas hi haurà una convocatòria el mateix dia, o així que es pugui, a les 20h a la plaça del Vi.

(continua a la pàgina següent)

Manifestació del dissabte 15 en rebuig a l'actuació judicial

Toe

Els Mossos ocupen tots els carrers que porten a la plaça del Vi

(ve de la pàgina anterior)

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El dissabte 15, ja des de primeres hores de la tarda, diverses dotacions dels Mossos d'Esquadra van anar ocupant els voltants del barri vell on hi ha la plaça del Vi, lloc de la convocatòria de la concentració. El que ningú s'esperava, però, van ser les proporcions del desplegament que, des de la Conselleria d'Interior comandada per IC'V, s'havia pensat com a demostració de força i control: més d'una trentena de furgonetes anti-disturbis, quatre ambulàncies medicalitzades i un camió de bombers, així com un extens nombre d'agents de paisà que bloquejaven l'entrada de la plaça on la gent s'havia de concentrar. Davant d'aquest fet, les persones que volien participar en la manifestació van anar reunint-se sota els locals de la Cup de Girona, pròxims al lloc on s'havia convocat. Un cop hi va haver un centenar de persones concentrades, van iniciar una marxa cap a la plaça del Vi que va ser bloquejada per un cordó dels

Un enorme i desproporcionat desplegament dels Mossos d'Esquadra va ocupar el centre de Girona

Mossos d'Esquadra que, després d'uns moments de tensió, va decidir retirar-se i permetre l'entrada dels manifestants a la plaça del Vi. El nombre de concentrats, que va arribar al mig miler, de seguida va augmentar, en molts casos per gent indignada per l'ocupació que havien fet les brigades d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, que havien pres el centre del barri vell en la seva totalitat. Durant la concentració, que va durar una hora, es van succeir els crits contra la família reial i els Mossos i a favor de la independència. Al final, es va cantar el cant dels Segadors i es va llegir el comunicat emès per Alerta Solidària en què es demanava la retirada de la investigació per part de l'Audiència Nacional per la crema de les fotografies de la corona. Alerta Solidària, organització convocant d'aquesta concentració, va denunciar que tant durant la concentració com posteriorment diverses persones van ser identificades per agents dels Mossos. Per altra banda, aquesta mateixa organització també reclama a la Conselleria d'Interior que no sigui coresponsable amb l'Audiència Nacional a l'hora de criminalitzar accions emmarcades dins del dret a la llibertat d'expressió.

CATALUNYA // EL 29 DE SETEMBRE EN RECLAMARAN LA RECUPERACIÓ

El dret de manifestació ha minvat gradualment durant l'última dècada

Manifestació del 17 de juny, segrestada pels Mossos d'Esquadra

Edu Bayer

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El desplegament asfixiant de furgons antiavalots dels Mossos d'Esquadra al centre de Girona el passat dissabte és l'últim exemple del que ha estat una espiral creixent de limitació del dret a manifestació, tant en temps de Valdecasas com ara, en mans dels ecosocialistes comandats per Joan Saura. Si fem un viatge a la història recent de la democràcia a l'Estat

tits, ni la llei de vaga, ni els nous articles del Codi Penal, que limiten el com i el quan es pot exercir el dret de manifestació. A Catalunya, l'aplicació de les noves ordenances de civisme, aplicades per ajuntaments governats majoritàriament pels partits de l'esquerra institucional (PSC, ERC i ICV-EUiA), i el desplegament de la policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, han contribuït a incorporar majors dosis de control social, en especial a la via pública.

ser durant aquestes dates quan es va aplicar per primer cop l'encerclament de manifestacions per part de les UIP dirigides per Valdecasas, amb una importació de models europeus molt ben estudiats per l'aleshores conseller d'interior Xavier Pomés, a qui no agradava la denominació de Mossos d'Esquadra; va fer incorporar amb un cos de lletra ben gran la paraula POLICIA dins l'uniforme dels agents ja que, segons ell, això donava més autoritat.

més destacables ha estat el quantitatiu. Els prop de 600 agents entrenats com a antiavalots que comanda l'Àrea de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra és pràcticament el doble de la que hi havia a la UIP comandada des de la delegació del govern del PP. L'altre canvi substancial ha estat el nivell d'interferència sobre els drets i les llibertats individuals. Actualment, no només fan acte de presència al voltant de les manifestacions, sinó que hi fan un exercici d'impregnació policial. Els agents es col·loquen entre els manifestants, produint una veritable sensació de control real personalitzat en cadascun dels assistents a una protesta. La màxima expressió d'aquesta tàctica és l'encapsulament de la protesta: no permetre l'entrada ni la sortida de manifestants durant hores, degenerant en una situació de segrest massiu i de limitació del dret a la lliure circulació.

La gràfica dels drets i les llibertats ha patit un retrocés des de mitjans dels anys 90

espanyol, podem veure que la gràfica dels drets i de les llibertats ha patit un retrocés des de mitjans dels anys 90. Tot plegat emmarcat dins la lògica global del control i de la seguretat per tal de lluitar contra el que s'ha anomenat "terrorisme global permanent". En el marc de l'Estat espanyol, això va venir encarnat en la figura de José Maria Aznar i les seves reformes legislatives que, dirigides a la realitat social d'Euskal Herria, de retruc s'aplicaven a tot l'Estat. Modificacions legals que afectaven greument el dret de manifestació, el dret de vaga i el dret a la llibertat d'expressió. Amb l'arribada del govern socialista de Zapatero, cap d'aquelles modificacions legals s'ha desconstruït, ni la llei de par-

El regnat de Valdecasas

La delegada del govern de l'Estat a Catalunya des de 1996 va encarnar la figura de la dama de ferro que ordenava càrregues policials i dirigia la Brigada d'Informació. En aquella època, però, encara no se sabia què era un "pastoreig", encerclament o encapsulament de manifestants. Les marxes de protesta, per molt "radicals" que es consideressin per part de les autoritats, no duïen cordons laterals ni perimetració. Com a exemple més extrem, trobem la manifestació contra la cimera del Banc Mundial l'any 2001, la qual va portar furgons davant i darrera de la marxa. En el cas dels desallotjaments de cases okupades, rebien un primer avís i un segon avís abans d'executar-se, amb diverses setmanes de termini per poder marxar de la casa o presentar un recurs judicial.

La cimera europea de 2002

La trobada de caps d'Estat de la Unió Europea celebrada l'any 2002 va ser la primera que va incorporar en el seu disseny policial les aportacions a quatre bandes de Policia Nacional, Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana i Guàrdia Civil. Va

El sotsinspector SCT

Per aquelles dates l'actual cap de la Brigada Mòbil dels Mossos amb seu central a Sabadell, el sotsinspector SCT, ja treballava en la confecció de l'estructura del cos antiavalots que havia de substituir les UIP de la policia de l'Estat, comandades per Silverio Blanco (processat per l'assalt a la Casa de la Muntanya) i després per Santiago Arregui (condecorat per la seva actuació durant la nit del 13M de 2004). SCT, amb la supervisió de

SCT, amb la supervisió de Joan Delort, va copiar tot allò interessant de la policia de Valdecasas

l'incombustible Joan Delort, va copiar tot allò interessant de la policia de Valdecasas, però incorporant les millors tècniques de control importades de policies de l'europa central. Un dels canvis

29-S, dret de manifestació

És en aquest marc que se circumscrigui la marxa unitària convocada el 29 de setembre per assemblees, col·lectius i organitzacions antirepressives de tot Catalunya. Després de la protesta del 17 de juny passat sota el lema "La repressió mai ens tallarà les ales", que va ser encapsulada i coaccionada durant hores, ara arriba el que han volgut anomenar "Volum II". Els i les organitzadores fan una crida a participar d'una marxa que "vol aglutinar el màxim de sensibilitats i de perfils, de tothom que se senti identificat amb la màxima de defensa del dret de manifestació". La cita serà a les 17h a la plaça Universitat amb una plantada d'exposicions que donarà el tret de sortida a la protesta una hora més tard. ☺

BARCELONA // EL CAS HA PROVOCAT L'OBERTURA D'UNA INVESTIGACIÓ D'AMNISTIA INTERNACIONAL

Judici contra nou detingudes en les jornades Queeruption

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Durant la primera setmana de juny de l'any 2005 van tenir lloc a l'Hospitalet de Llobregat les jornades "Queeruption 8 Barcelona", una trobada autogestionada internacional de *queers* radicals. Durant els dies de la celebració, prop de 500 persones van participar de les activitats als espais habilitats i també a diversos espais públics. Es tractava d'un gran espai de debat sobre els rols de gènere i les identitats dins la societat majoritàriament patriarcal on vivim. Una de les moltes iniciatives va ser la d'organitzar una manifestació ludicofestiva i reivindicativa al llarg de les àrees gais més comercials de Barcelona, circumscrites dins el que es coneix com a territori del

Participants del 'Queeruption' van considerar important "fer una crítica cap als bars, clubs i comerços gais"

"Gaixample". Algunes de les participants del "Queeruption" van considerar important "fer una crítica cap als bars, clubs i comerços destinats al públic homosexual, que juguen un paper important a l'hora de crear estereotips d'allò gai, a convertir en gueto les sexualitats, a mercantilitzar-les i, en definitiva, a consolidar el capitalisme rosa". Segons asseguren en un comunicat, també volien mostrar l'existència d'altres espais fora dels circuits comercials on "poder escapar de l'heteronormativitat i l'homolesbotransfòbia".

En el transcurs d'aquella manifestació es van repartir fulls de mà, es van cridar lemes, es va fer molt soroll i diverses pintades. També van haver-hi moments de tensió i malentesos entre clients d'alguns comerços i les persones que participaven de la protesta. Les mateixes participants de la marxa expliquen que es va produir, tot i que els hauria agradat evitar-ho, el trencament d'un test i altres desperfectes menors a la recepció de l'hotel de luxe gai Axel. Un cop acabada la marxa a la plaça de la Universitat, diversos homes de paisà, sense identificar-se com a policies nacionals, van començar a agredir i a detenir brutalment, segons certifiquen diversos testimonis. Les persones que estaven veient els fets van intentar aturar les agressions, però també van ser detingudes. Finalment van ser nou les persones detingudes durant aquella intervenció. Una d'elles ni tan sols era a la manifestació i es tractava

Kiuba

d'una vianant sorpresa enmig de tot plegat, fet que reforça la tesi de l'arbitrarietat policial. El més sorprenent és que un agent de la policia va justificar la detenció de la vianant assegurant que la va veure donar cops de peu a papereres i fer pintades durant el trajecte de la protesta.

▶ Humiliacions i vexacions

A la comissaria de la Policia Nacional espanyola és on es van viure les situacions més greus d'abus de poder. Segons el relat de les víctimes, en una de les habitacions del recinte, van despullar les detingudes mentre les insultaven amb frases homòfobes com ara: "Maricón, te voy a meter la porra por el culo", "eres una mierda de tío, no vales para nada marica", "eres más basta que una lija", etc... A l'habitació del costat, la

Van despullar les detingudes mentre les insultaven amb frases homòfobes

resta de detingudes esperaven amb les mans emmanillades en una banqueta, motiu pel qual van poder ser testimonis dels crits i dels insults que s'hi produïen. Després, van començar les agressions físiques. En el relat dels fets s'inclou un episodi en què un

agent va donar un cop al cap a una de les detingudes amb tanta violència que la mà va rebotar fins al cap de la detinguda que hi havia al costat. Tot seguit, va etzibar una puntada de peu sobre el pit de la mateixa emmanillada. L'agressió li va provocar un xoc nerviós amb tremolors i una insuficiència respiratòria. En aquell moment, van exigir l'assistència d'un metge però els policies van riure i ni tan sols van portar-li un got d'aigua. Aquesta agressió està tan certificada que fins i tot Amnistia Internacional ha admès el cas i ha obert una investigació. Durant totes les hores de detenció, a les persones que no parlaven ni el català ni el castellà els van negar la possibilitat d'una intèrpret per tal de poder-los facilitar la comprensió del que estava passant.

Quaranta-vuit hores després, van quedar en llibertat provisional, després de declarar davant del jutjat de guàrdia de Barcelona, amb càrrecs per desordres públics, danys i resistència a l'autoritat, sempre segons la versió del comunicat que la policia ha lliurat als jutjats. Això significa, ara com ara, unes penes de dos anys a sis mesos de presó per a una de les detingudes i d'un any i sis mesos per a la resta. També exigeixen unes multes que oscil·len entre els 5.700 i els 11.400 euros per persona. Sorprenentment, les cinc persones que van presentar denúncia per tortures i maltractaments contra la Policia espanyola van veure com s'arxivava en dues ocasions al jutjat d'instrucció pertinent. Més tard, l'Audiència de Barcelo-

El proper dimarts 25 de setembre a les 9.30h, al jutjat penal núm. 3 de Barcelona, se celebrarà el judici

na va tornar a tancar el sumari sense haver citat els agents acusats de les agressions i les vexacions. El proper dimarts 25 de setembre a les 9.30h, al jutjat penal núm. 3 de Barcelona, se celebrarà el judici contra les nou detingudes arran d'aquella acció

en les jornades *queer*, una data notificada durant el mes d'agost i que els advocats de la defensa intentaran ajornar. Des de l'assemblea que dona suport a les encausades, exigeixen que "es ratifiqui una llibertat sense càrrecs per a la totalitat de les detingudes" i denuncien "la impunitat i les mentides dels agents de la Policia que van efectuar maltractaments, tortures, agressions i humiliacions de caire homòfob". També han creat un compte de correu per a qualsevol testimoni o persona que vulgui donar suport a la causa: <assembleaqueerbcn@no-log.org>. A més, a causa de la possibilitat d'ajornament del judici, demanen a tothom que estigui pendent de les noves informacions i convocatòries. ☺

Denuncien l'OMS per mantenir que la transsexualitat és una malaltia psíquica

El 7 d'octubre tindran lloc, a Barcelona i a París, dues manifestacions per exigir que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) desclassifiqui la transsexualitat i el transgenerisme del llistat de patologies mentals. L'any 1990 ja va ser retirada d'aquesta llista l'homosexualitat. Amb aquesta jornada, les activistes intersexuals, transsexuals i transgènere volen denunciar "els processos de psiquiatrització pels quals estem obligats a passar". Cal recordar que l'OMS manté aquesta classificació amb la definició de trastorns d'identitat de gènere dins del llistat CIE-10 (Classificació Interna-

cional de Malalties), que tots i totes les professionals de la salut mental d'arreu del planeta tenen obligatòriament com a model de referència per a les seves diagnòstics i tractaments. Les persones *trans* d'arreu del planeta es veuen obligades a passar per davant d'equips oficials de psiquiatres per poder accedir a tractaments hormonals o per tal de canviar-se el nom i el sexe als documents oficials. La manifestació de Barcelona sortirà a les 18h des de la plaça Universitat. El 6 d'octubre també es farà una festa al Bahía, al carrer Olzinelles 31 de Barcelona, per finançar la campanya.

BERGA // MEMÒRIA

Tercera maratón esportiva d'homenatge a Josep M. Isanta

Directa Berguedà
/bergueda@setmanaridirecta.info/

Es els actes en record al jove assassinat durant la Patum del 2005 es consoliden al calendari berguedà. El 15 de setembre, la Plataforma per la Convivència del Berguedà va organitzar la Marató esportiva en homenatge a Josep Maria Isanta. L'acte va tenir lloc al Col·legi de Santa Eulàlia, on durant tot el dia una setantena d'equips van omplir el recinte per practicar diferents esports, entre ells, les bitlles catalanes. Així doncs, la marató s'ha convertit en un dels actes esportius més multitudinaris i populars de la comarca.

La Plataforma va néixer arrel de la tràgica Patum i, aquesta, és la tercera edició de la trobada esportiva amb l'objectiu de recollir fons per encarar les despeses generades pel procés judicial. El proper mes d'octubre s'iniciarà a Barcelona el judici als nou majors d'edat implicats en l'agressió que va acabar amb la mort del jove.

D'altra banda, el següent cap de setmana -28 i 29 de setembre- tindrà lloc la trobada anual del Punk al Bosc. Un esdeveniment impulsat en el seu moment pel mateix Isanta. Els concerts i els actes, tots gratuïts, que acompanyaran la música durant dos dies, tindran lloc a la Font Negre, un indret accessible i molt proper a la ciutat.

BARCELONA // HABITATGE

Campanya de cartes de suport a les famílies del Bon Pastor

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des del col·lectiu de néts i nètes del Bon Pastor s'ha iniciat una campanya d'enviament de cartes als màxims responsables polítics de remodelació urbanística del barri del Bon Pastor. La carta va adreçada a l'alcalde Jordi Hereu i la regidora de Sant Andreu de Palomar Gemma Mumbrú. També la dirigeixen al President del Patronat Municipal de l'Habitatge Ramón García Bragado i a l'actual Conseller de Medi Ambient i Habitatge Francesc Baltasar. A la missiva es diu que "l'enderrocament integral del barri de Cases Barates ens recorda solucions igualment dràstiques que en alguns moments històrics, altres governs han decidit adoptar per tal d'el·ludir responsabilitats cap als sectors menys afavorits de la societat." Enviant un correu electrònic a l'adreça <netesbp@gmail.com> podreu rebre la carta per tal de reenviar-la un cop complimentada amb nom, cognoms i DNI als responsables polítics i als diversos mitjans de comunicació per tal de deixar constància de la campanya.

BANYOLES // ESTAN A LA PRESÓ PER LA SENTÈNCIA DE L'AUDIÈNCIA

El Tribunal Suprem fixa la data per la vista del recurs del cas Dixan

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Aturem la Guerra rellançarà la campanya per exigir la llibertat dels membres de l'anomenat "Escamot Dixan". Tot això serà després de conèixer que el proper 4 d'octubre es farà la vista del Tribunal Suprem que ha de servir per resoldre el recurs interposat per la defensa contra la sentència condemnatòria de l'Audiència Nacional espanyola.

La Plataforma Aturem la Guerra reactivarà la campanya per la llibertat dels encausats

El mes de febrer passat, l'Audiència Nacional feia pública la sentència en què condemnava cinc dels sis encausats a penes de tretze anys de presó. La sentència va provocar estupor, tant a la defensa com a les persones que donaven suport als encausats, ja que si bé reconeixia que els condemnats no tenien armes químiques (és a dir, que les substàncies tan perilloses trobades a casa dels joves banyolins eren, efectivament, sabó) i, per tant, no podia concretar cap relació causal consistent amb alguna organització qualificada de

Membres de la Plataforma Aturem la Guerra, davant la subdelegació del govern Pere Cortada

terrorista, i condemnava els cinc joves catalans per col·laboració amb banda armada.

El recurs presentat per la defensa s'ha centrat en la presumpció d'innocència dels encausats, ja que no hi ha proves fermes de pertinença a cap grup terrorista. A més, es posa èmfasi en l'excés de les penes imposades, ja que en tots els casos el tribunal d'excepció va optar per castigar-los amb les penes més altes.

Un punt que pot preocupar la Plataforma Aturem la Guerra és la composició de la sala del Tribunal Suprem que coneixerà el cas. Així, mentre que Carlos Granados Pérez i Perfecto Andrés Ibáñez són del sector anomenat progressista, José Ramon Soria-

no, José Manuel Maza Martín i Manuel Marchena Gómez són més pròxims als corrents conservadors propers al Partit Popular.

Amb tot, cal recordar que les posicions favorables a la llibertat dels encausats manifestades per diversos sectors socialistes —que durant mesos van emprar el cas per desgastar el Partit Popular amb la consigna de "jabón és jabón"— es van esvaïr quan Zapatero va arribar a la presidència del govern i es va lliurar els joves catalans a un periple que els ha dut a la presó i, finalment, al Tribunal Suprem.

Ara, des de la Plataforma Aturem la Guerra es reactivaran les campanyes engegades abans de l'estiu, per intentar pressionar el màxim la fiscalia i el tribu-

nal, aconseguir la llibertat dels encausats i fer conèixer al màxim de gent possible la situació d'aquests cinc presos polítics. Cal destacar que aquestes detencions, utilitzades per justificar la intervenció armada a l'Iraq, ja s'han convertit en una de les principals mostres de la manca de garanties jurídiques de l'Estat espanyol.

La campanya per l'absolució de l'Escamot Dixan ha comptat, fins ara, amb el suport de diferents institucions, com el Parlament de Catalunya, consistoris, com el de Girona i Banyoles i un suport ampli de la societat civil, d'entitats i de membres destacats de la comunitat cultural catalana, com ara Josep Maria Terricabras i el cantant Titot. ☐

GIRONA // FA SET MESOS QUE YOUB VA SER EXTRADIT A ALGÈRIA

El govern espanyol continua sense reparar la situació de Youb Saoudi

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

El govern espanyol va autoritzar, fa uns set mesos, la petició d'extradició de Youb Saoudi que, suposadament, el govern algerià havia enviat el juliol de 2003 a l'aleshores govern d'Aznar. Tanmateix, un cop va arribar a Algèria, l'acusat va ser posat en llibertat perquè no hi havia cap causa contra ell, com tampoc se'n va trobar cap quan se'l va detenir en el marc de l'Operació Estany, ja que el cas es va arxivar el 23 de juny de 2003 perquè les suposades armes químiques per les quals s'acusava els imputats eren detergent. Fa set mesos, però, que el govern espanyol eludeix la responsabilitat de fer-li un visat perquè torni a Salt amb la seva família.

Tot comença amb la detenció com a imputat en l'operació Estany, el 23 de gener de 2003, motiu pel que va passar tres mesos a presó

Tot va començar amb la detenció com a imputat en l'Operació Estany, el 23 de gener de 2003, motiu pel qual va passar prop de tres mesos a la presó. El juny del mateix any, però, el jutge Polanco va fer sor-

tir en llibertat els imputats i en va arxivar el cas. Curiosament, en les investigacions que es van fer durant aquest temps, el consolat d'Algèria mai no va presentar cap petició d'extradició de Youb Saoudi, sinó que la va fer arribar el juliol de 2003 de manera sospitosa i després de la querrela que van presentar quinze dels acusats en l'operació contra el ministre Acebes i el president Aznar per les seves declaracions. El govern espanyol va atendre la petició i va fer empresonar Saoudi l'11 de setembre del mateix any.

Finalment, el 24 d'octubre de l'any passat i ja amb Rodríguez Zapatero al govern, que havia protagonitzat l'oposició al govern d'Aznar en la guerra contra l'Iraq i les polítiques contra l'amenaça terrorista, va autoritzar l'ordre d'extradició de Youb

Saoudi, tot i que no hi havia cap causa contra ell, i va fer cas omís de les mostres de suport amb l'afectat, tant de la societat civil com d'ajuntaments (alguns socialistes) i el mateix Parlament de Catalunya.

Per tant, el govern del PSOE, tot i poder aturar l'extradició i no agreujar més la situació de Saoudi, va permetre que en continués essent víctima. Amb l'extradició, li van retirar els drets polítics de què ja gaudia i va perdre el visat i els permisos de residència i de treball. Tot i que s'havia dit que el cas de l'operació Estany no afectaria els drets polítics dels imputats, sembla que el govern espanyol vol evitar responsabilitats i no fa res per aturar una estratègia política que afecta persones contra les quals els jutjats no han trobat càrrecs. ☐

BAGES // LES PLUGES EVIDENCIEN LA PRECARIETAT DE LES MESURES D'IMPERMEABILITZACIÓ

Noves reivindicacions contra els runams salins de Sallent i Súria

Directa Manresa
/manresa@setmanaridirecta.info/

Més de 150 persones van ser presents a la xerrada convocada per la plataforma Prou Sal! el diumenge dia 9 de setembre a Sallent (Bages). L'acte va constar de quatre parts. Una primera ponència en què es va presentar la plataforma recentment constituïda Prou Sal!, així

Alerta per la possibilitat que Iberpotash, SA aconseguís l'ampliació del runam, a pesar d'incomplir les mesures prèvies

com les accions fetes fins aleshores. Una de les campanyes que es va engegar, aprofitant la festa major, va consistir a repartir unes pancartes en què es podia llegir "Prou Sal!", amb la finalitat de penjar-les als balcons i fer més visible la reivindicació.

En la segona ponència es va parlar sobre l'afectació ecològica

El vessament sobrepasa la canalització que pretén aïllar els abocaments salins

Directa Bages

de l'abocador salí de Corgulló. D'aquesta part cal destacar algunes dades exposades sobre les filtracions salines, com els nous casos de salinització a punts molt allunyats del runam o l'agregant geològic d'aquest, ja que està situat a sobre d'una falla. En una tercera ponència es va parlar sobre la legalitat dels runams salins. Es va exposar que tot i la mesura cautelar del 2003 dictaminada pel TSJC de paralitzar els

abocaments salins, avui dia el ritme de creixement del runam de Corgulló és de 8.000 tones diàries. A més, es va alertar de la possibilitat que Iberpotash, SA aconseguís l'ampliació del runam, a pesar d'incomplir les mesures prèvies, basant-se en el cas de l'aprovació de l'ampliació del runam salí de Súria el 2005. En l'última ponència es va fer ressò de les despeses públiques i privades que comporta

la contaminació salina. Entre algunes dades donades, cal destacar els 35.000.000 d'euros de pressupost per la proposta de projecte de desdoblament del col·lector de salmorres i la possible construcció de dessalinitzadores o els nou milions d'euros de pressupost del concurs públic obert per l'Agència Catalana d'Aigües per a la reducció de l'impacte ambiental del runam inactiu de Vilaforns.

Vessament a la rasa del runam de Corgulló

Les pluges caigudes a principis d'agost van evidenciar la precarietat de les mesures d'impermeabilitat instal·lades per Iberpotash, SA. L'empresa minera va instal·lar a finals del 2005 una rasa de goma impermeable que ressegueix tot el perímetre de runam salí amb la finalitat de recollir les aigües salines més superficials que baixen de la muntanya salada. Aquestes aigües són conduïdes, mitjançant una bomba, cap al col·lector de salmorres (situat a la cara sud de l'abocador) i aquest el transporta cap al mar. El que va passar aquest agost va ser que la bomba d'aigua va estar parada i l'aigua salada, en omplir tot el canal de goma, va sobreixir i va formar cabals d'aigua salada considerables en forma de torrents. Aquestes aigües, altament contaminants, es filtraven en aigües subterrànies i destruïen la vegetació que es trobaven. La plataforma Prou Sal! critica les escasses mesures que ha dut a terme Iberpotash i la manca de responsabilitat en la contaminació salina de l'entorn. A més, afegixen que "aquesta canalització només recull una part de les filtracions que provoca el runam, i ho corrobora la salinització recent del torrent de Conangle, situat a Balsareny".

ESTAT ESPANYOL // GREENPEACE CRITICA L'ACTITUD DEL GOVERN

La indústria militar continua fabricant bombes de fragmentació

Pau Cortina Trilla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un total de 34 països al món produeixen actualment les anomenades bombes de fragmentació. L'estat espanyol no només és productor, sinó que és també un dels països que les enmagatzema.

En un informe recent, l'organització ecologista Greenpeace explica el paper preeminent de l'Estat espanyol en la fabricació i l'enmagatzematge de bombes de fragmentació, així com el seu posicionament en el marc internacional de discussió sobre la necessitat de limitació i/o prohibició d'aquestes armes. Queda palesa la contradicció espanyola en el sentit que, mentre el seu exèrcit treballa en operacions de neteja i desactivació d'aquestes bombes—actualment al Líban, per exemple—, les empreses espanyoles associades a la producció de les mateixes segueixen treballant en la seva fabricació. El que no se sap del cert, degut a la opacitat i

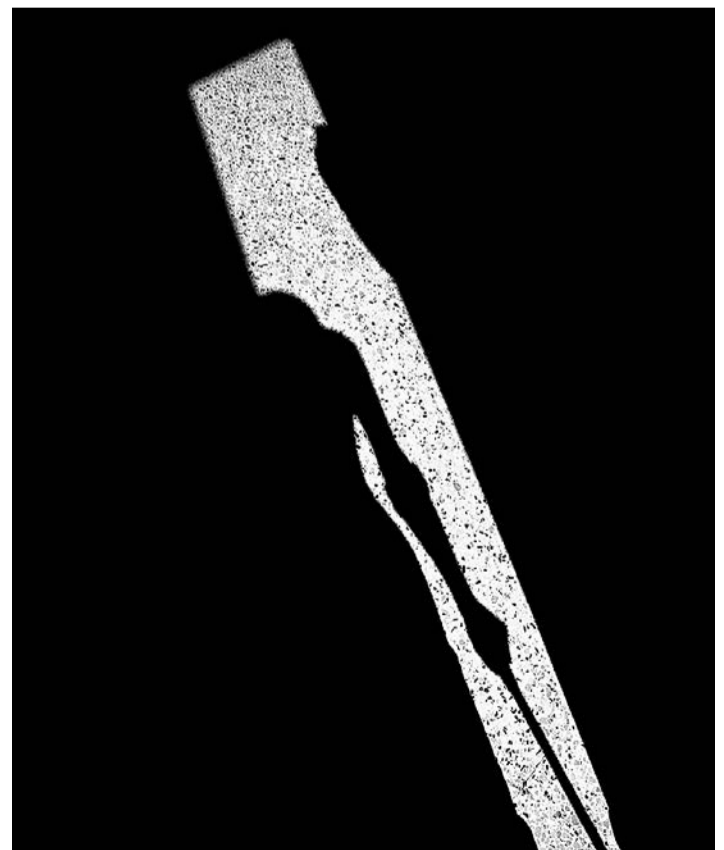
el secretisme que envolta la indústria i el comerç armamentístic, és si el govern espanyol ha autoritzat la venda d'aquestes armes a altres països.

Respecte la conveniència de regular-ne l'ús, el govern es mostra favorable a aplicar mesures restrictives, però no ha manifestat un interès específic per la seva prohibició definitiva. De fet, des del ministeri de Defensa es manté que les bombes de fragmentació tenen encara una "utilitat militar" concreta.

Les bombes de fragmentació estan catalogades, pels seus efectes devastadors i incontrolats sobre la població civil, com "un tipus d'armament que precisa regulació nacional i internacional estricta i urgent", legislació que avui dia no existeix. La Convenció sobre la Prohibició i Limitació de l'ús de certes Armes Convencionals (CCW) ha sigut l'escenari de diverses discussions sobre la regulació d'aquest tipus de bombes. Però ni després de cinc disposicions addicionals, l'última de les

quals esbossa de manera ambigua l'aplicació de "certes mesures en relació amb els residus explosius que queden després de la guerra", s'ha fixat cap norma vinculant

El precedent esperançador pels estats favorables a la prohibició d'aquestes armes i per les organitzacions internacionals que els secunden es troba en l'aprovació l'any 1997 del Tractat d'Otawa, que prohibia definitivament les mines antipersona. Amb aquest referent, nombroses associacions civils van crear l'any 2004 la Coalició sobre les Bombes de Fragmentació (CMC), per la lentitud dels mecanismes de la Comunitat Internacional. L'objectiu inicial d'aquesta coalició: una moratoria sobre l'ús, producció i comerç d'aquestes armes fins que s'aborden els problemes humanitaris que generen. CMC assenyala a més que el Protocol V (la cinquena disposició addicional) és una mesura efectiva en el marc del Dret Internacional Humanitari, però és tova a l'hora d'abordar el problema concret de les bombes.

Mutilat per bomba de fragmentació al Líban

Jose Colon

SABADELL // CONSISTORI

L'Ajuntament va fer gravacions il·legals durant la festa major

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

El col·lectiu antirepressiu Alerta Solidària ha denunciat que el passat 23 de juliol, durant una concentració en favor de la Festa Major de les Barraques -l'alternativa- es va detectar un individu amb una càmera de vídeo que va gravar els participants a la concentració des d'una finestra de la Casa Gran. Aquesta rebel·lió no ha fet més que incrementar les tensions entre l'Ajuntament de Sabadell i les entitats que conformen la Comissió de Festes Populars (CFPS), dos actors d'un conflicte obert des que van començar els preparatius de la festa major d'enguany, celebrada entre els dies 6, 7, 8, 9 i 10 de setembre.

Alerta Solidària ha rebut recentment la fotografia ampliada d'una finestra de l'Ajuntament, on es pot veure la persona en qüestió. El col·lectiu afirma que no és la primera vegada que passa i que "és una pràctica habitual per part de l'Ajuntament de Sabadell a totes les concentracions de protesta que es fan a la ciutat, altres col·lectius asseguren haver estat gravats".

"És una pràctica habitual de l'Ajuntament de Sabadell en totes les concentracions de protesta que es fan a la ciutat"

Des de fa un any i mig l'Ajuntament disposa de quatre càmeres de seguretat que enregistren permanentment la plaça per captar possibles conductes delictives, de manera que l'objectiu d'aquestes gravacions addicionals no queda clar. Per aquest motiu l'Entesa per Sabadell ha anunciat que demanarà explicacions al proper ple municipal. El col·lectiu antirepressiu afirma que l'única explicació que troba és la "d'identificar tots el ciutadans i totes les ciutadanes que puguin participar en actes de protesta a la ciutat per prendre posteriorment represàlies contra ells". De tota manera espera una resposta per part del Consistori i, en funció d'aquesta, no descarta emprendre accions legals conjuntament amb les diverses persones que van participar a la concentració i les diverses entitats i col·lectius de la ciutat".

La tensió entre l'Ajuntament i la Comissió de Festes Populars ve el seu origen en les traves que va posar el primer per tal d'evitar que aquest any se celebressin les barraques, ni al lloc habitual ni en cap altre emplaçament. ●

ESPLUGUES DE LLOBREGAT // POLÈMICA AMB LES LÍNIES ELÈCTRIQUES

L'ajuntament de Barcelona vol la MAT de Collserola però soterrada

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La segona tinent d'alcalde de l'ajuntament de Barcelona, Imma Mayol (IC), s'ha oblidat d'una de les bases de la sostenibilitat ambiental. No ha exigit un canvi radical del model de consum energètic i ara afirma que "el soterrament de les línies elèctriques de Collserola tindria un impacte mediambiental esplèndid". S'està referint a una demanda del consistori barceloní al Ministeri d'Indústria amb la qual s'instaura a que es soterrin totes les línies de molt alta tensió (MAT) que vulguin fer arribar a la ciutat. L'objectiu de Mayol és eliminar els cir-

Mayol no discuteix la necessitat que la MAT arribi a Barcelona, només per on i com ho faria

cuits elèctrics aeris a tota la ciutat, inclosos els que travessen la serra de Collserola. També proposa l'arribada d'aquesta xarxa de 400 kV fins a Sant Just Desvern (Baix Llobregat) des de Santa Coloma de Gramenet per la Ronda de Dalt. Aquestes propostes, a part d'estar relacionades amb els cops de colze pre-electorals, tenen relació directa amb l'apagada elèctrica que va paraitzar durant alguns dies del mes de juliol part de Barcelona i del Baix Llobregat.

En primer lloc, el govern municipal no discuteix la necessitat que la línia de 400 kV (MAT) arribi a l'àrea metropolitana, només per on i com hauria de passar. També s'hauria de posar en dubte si el soterrament és realment un benefici mediambiental. Oriol Boix, membre del Departament d'Enginyeria Elèctrica de la UPC, afirma que les línies aèries representen perills de baixa probabilitat (caiguda de cables, risc elèctric si s'hi acosten objectes metàl·lics) i creen camps electromagnètics. Però al mateix temps, adverteix que "les línies subterrànies presenten riscos quan es fan obres (especialment en l'entorn rural), menys qualitat de servei, es triga molt més en trobar i reparar les avaries, generen més impacte ambiental, constitueixen una barrera per a les aigües de drenatge i per al pas d'animals subterrànies, requereixen molt més material, un volum d'excavació important i un camp magnètic considerable just a sobre de la línia".

► **El soterrament i el pla Caufec**
Una altra consideració prèvia té a veure amb l'exemple d'un projecte urbanístic que aquests dies comença a executar-se a Esplu-

Les obres del pla Caufec han començat i la promotora Sacresa ja ha denunciat l'arrencada d'estaques senyalitzadores i de tanques. La policia local, pagada per l'empresa, vigila durant les 24 hores del dia els terrenys.

Ricard B.

gues de Llobregat. Amb motiu del soterrament d'una línia elèctrica d'alta tensió de Collserola a l'Hospitalet s'ha augmentat de manera desproporcionada l'edificabilitat de dos terrenys a Esplugues. Es tracta d'una línia que continua cap a la subestació de Collblanc a l'Hospitalet on es va originar l'apagada del mes de juliol. Aquest accident s'ha relacionat interessadament amb la necessitat d'executar el pla Caufec-Porta BCN, frenat durant més de setze anys per diverses associacions veïnals oposades i un fort moviment que protesta pel que qualifica com "un dels plans urbanístics més especulatius de la història de Catalunya".

Les línies subterrànies són una barrera per a les aigües de drenatge i pel pas d'animals

El 1987, tres directius de Fecsa van rebre l'encàrrec de treure l'empresa de la crisi econòmica que patia. Aquests pensen en els terrenys de Finestrelles a Esplugues com a font d'ingressos. Les negociacions amb el llavors alcalde Antoni Pérez (inhabilitat per prevaricació en un altre escàndol urbanístic el 1998) per aconseguir una "compensació econòmica" pel "benefici" de soterrar les torres van ser favorables. El 1992, documents interns de Caufec par-

Detall d'un pal elèctric de la MAT

Gemma Maceira

len del compromís de l'ajuntament de cedir 82.000 metres quadrats pel projecte i també d'agilitzar la requalificació dels terrenys. La promesa de l'ex alcalde d'ubicar una estació de metro a la zona apareix als projectes d'ampliació de la L3 del metro. Aquell any, Fecsa valora els seus terrenys en 1.200 milions de pessetes, quan dos anys abans el fixava en 480 milions. Caufec sosté que el soterrament té un cost de 6.800 milions de pessetes i en els documents interns reconeix que el cost real de és 3.500 milions. Al desembre de 2004, un peritatge designat pel Tribunal Superior de Justícia estima el soterrament en sis milions d'euros i el benefici immobiliari en uns 885 milions.

► **L'inici de les obres**

L'ajuntament va aprovar el projecte i la Generalitat el va rebutjar per les múltiples irregularitats jurídiques que arrossega. Durant deu anys l'ajuntament i les empreses s'esforcen per tirar endavant el projecte, fins que l'any 2001 una primera versió va ser aprovada pel govern català. La família Sanahuja absorbeix la societat Caufec i presenta el pla conegut com a Porta

BCN, aprovat el 2005: 600 habitatges de luxe, 125 pisos a preu taxat, dos gratacels amb el seu parc empresarial, un hotel i el centre comercial més gran de la vessant nord de Barcelona. La promotora ingressa 1.150 milions de pessetes a les arques municipals per les diferents aprovacions del pla. Avui dia,

La Plataforma contra el Pla Caufec convoca una manifestació el 6 d'octubre a les 17 hores

l'execució de les obres ha reactivat el moviment en contra del pla Caufec. Així, la plataforma veïnal oposada ha convocat una manifestació pel dissabte 6 d'octubre a les cinc de la tarda a Esplugues i expressa una ferma voluntat d'impedir l'avanç de les obres "fins que un dels tres processos judicials oberts anul·li el projecte". ●

CATALUNYA // SOLVAY I ERCROS JA VAN SER CONDEMNADES JUDICIALMENT PER CONTAMINAR

Empreses de Flix i Martorell llancen a l'aire mercuri molt contaminant

✉ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En el marc de la campanya internacional "Mercuri Zero" (www.zeromercury.org) i continuant amb les mesures preses l'estiu de 2006, Ecologistes en Acció i especialistes en mercuri del Departament d'Enginyeria Geològica i Minera de la Universitat de Castella La Manxa han mesurat, aquestes últimes setmanes, el mercuri que es troba a l'aire al voltant de les plantes de producció de clor

Ha estat un mesurament per sorpresa durant una jornada laboral amb emissions ordinàries

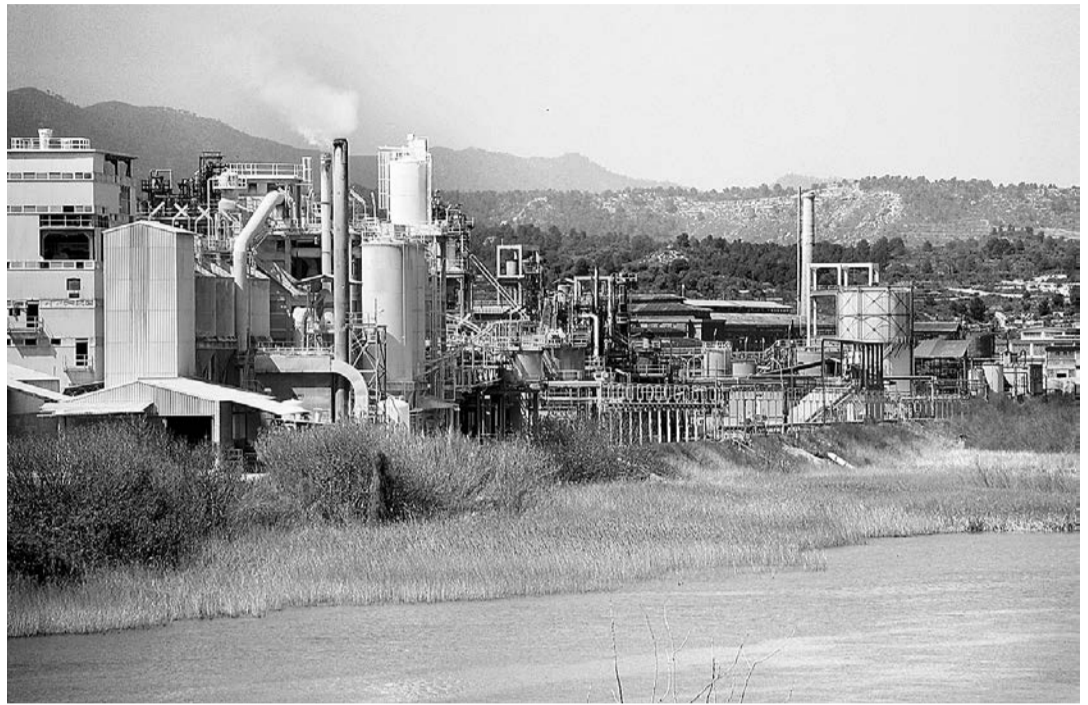
d'Elnosa a Pontevedra, d'Ercros a Flix (Ribera d'Ebre) i de Solvay a Martorell (Baix Llobregat). Els nivells mesurats durant aquesta prova són "molt preocupants", segons manifesten els responsables de la investigació. S'han registrat nivells altíssims respecte la previsió del que suposadament s'hauria d'emetre segons els compromisos establerts per les mateixes empreses contaminants. No es tracta d'un estudi elaborat durant un període llarg de temps que posi en alerta els responsables de les factories -que principalment es dediquen a la producció de clors per al PVC, en el cas de Martorell, utilitzant les sals extreptes de les mines de Sallent-, sinó que es tracta

d'un mesurament puntual fet per sorpresa durant una jornada laboral amb emissions ordinàries a les tres centrals. Aquestes dades s'entregaran a la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, i es presentaran en roda de premsa a Barcelona el 21 de setembre.

Des d'Ecologistes en Acció, destaquen que el mercuri és un metall pesant summament tòxic per a l'ésser humà i per la vida d'animals i de plantes. En dosis altes, pot ser fatal per als humans, però fins i tot en dosis molt petites pot afectar el desenvolupament neurològic i es relaciona amb trastorns cardiovasculars, renals, hepàtics i dels sistemes immunològic i reproductiu. Aquest mineral, quan cau a l'aigua o al sòl, es converteix ràpidament en metilmercuri, que és la forma com el mercuri penetra a la cadena tròfica (la via de contaminació més perillosa), tot generant una bioacumulació i biomagnificació molt accelerada. També asseguren que "la producció de clor amb cel·les de mercuri és una tecnologia antiquada i obsoleta, que compta amb alternatives viables econòmicament que no usen mercuri". Per tot plegat, exigeixen que "la indústria cloro-càustica es reconverteixi als processos de producció nets i deixi de contaminar amb mercuri" i demanen al govern de la Generalitat que "no concedeixi permisos d'activitat a aquestes plantes."

▶ Sentències judicials prèvies

Es dona la circumstància que les dues empreses investigades ja havien estat condemnades amb una sentència ferma pels seus alts nivells de contaminació. L'any 1996, l'Audiència Provincial de Barcelona va dictaminar que tres alts directius de Solvay havien comès un delictes contra la salut pública i el medi ambient. La

La planta de producció de clor d'Ercros contamina per sobre de l'establert

Ecologistes en Acció

mateixa sentència criticava la Generalitat per permetre els abocaments. L'any 2006, l'Audiència Provincial de Tarragona va condemnar la química Ercros a pagar part del cost de la neteja dels abocaments tòxics que va efectuar al pantà de Flix entre el 1988 i el 1993. Cinc directius de l'empresa van ser declarats culpables d'un delictes continuat contra el medi ambient per abocaments contaminants i il·legals al riu Ebre i al pantà de Flix. Després de pactar amb la fiscalia, van ser condemnats a sis mesos de presó que finalment no van complir. Les entitats mediambientals i veïnals contràries a les emissions de Solvay ja van destacar, en el seu moment, la connivència de l'alcalde de Martorell (CiU) amb els directius de l'empresa. Ercros està dirigida per Antoni Zabalza, exsecretari d'estat d'Hisenda i vinculat al PSC. Ⓣ

Dipòsits de Solvay a Martorell

Ecologistes en Acció

BARCELONA // LA NORMATIVA DAVANT LA MANCA DE CARRILS BICI

Nova ordenança, nova protesta

✉ **Pau Cortina Trilla**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una manifestació de més de 200 persones en bicicleta va donar la benvinguda a l'ordenança de circulació de l'Ajuntament, el dissabte 15 de setembre. La nova ordenança de circulació de vianants i vehicles va entrar en vigor a efectes de compliment aquest dilluns 17 precedida d'una forta polèmica, encara oberta, i entre la confusió de molts usuaris de la bicicleta.

Com acostuma a passar amb l'aplicació d'ordenances i de normes impulsades des del consistori, el primer dia d'aplicació va ser més una jornada informativa pels ciclistes que una aplicació estricta (amb sancions) de la normativa, per disgust d'alguns mitjans de comunicació.

La manifestació, al seu pas per la Gran Via

Assier Altuna

A la manifestació, els usuaris habituals de la bicicleta que s'oposen a la nova norma van manifestar el seu malestar envers un conjunt de mesures que entenen que no han estat consensuades, contradint la versió donada des de l'Ajuntament. Un portaveu de l'associació Amics de la Bici, que està proferint les crítiques més dures contra l'ordenança, va assegurar que l'aplicació serà impossible i que "l'ordenança no es pot complir". En efecte, alguns punts del nou text presenten problemes d'aplicació. Com puntualitzava aquest representant, el cas de la Rambla de Catalunya és paradigmàtic. Aquí, els ciclistes no poden circular per la vorera central i s'han de desplaçar a la calçada, on els vehicles motoritzats no els podran avançar perquè no hi ha la distància de seguretat lateral (1,5m) que

exigeix la normativa, ja que es tracta d'un sol carril de circulació.

Al marge de la casuística que pugui generar, la principal denúncia que fan els Amics de la Bici i els usuaris d'aquest mitjà de transport de l'ordenança és el propi esperit del text. Si bé la normativa apareix com una defensa del ciclista i del vianant, els seus articles acaben contradint aquesta màxima. Principalment, es tracta de convertir la bicicleta en un mitjà de transport més per treure'l definitivament de les voreres. Però, tenint en compte la infraestructura deficitària de carrils bici i la manca de control i sancions als vehicles motoritzats quan conviuen a la calçada amb les bicicletes, els opositors a la nova ordenança entenen que només aportarà més dificultats, inseguretats i conflictes diaris per a l'usuari habitual de la bicicleta a la ciutat. Ⓣ

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

NICARAGUA // L'HURACÀ 'FÈLIX' ARRASSA EL POBLE MISQUITO A LA COSTA DEL CARIB

'Prari bui duri abakan': l'huracà va enfonsar la canoa

Estat d'un dels edificis menys afectats per l'huracà Félix a Bilwi

↳ **Sebas Parra - Col·lectiu gironí de suport a l'AEPFCFA**
/Girona/

L'huracà (prari) enfonsà la canoa (duri). Amb aquesta popular expressió, els misquitos assentats al municipi de Waspam, a la vora del Río Coco o Segovia (Wangki), frontera nicaragüenca amb Hondures, expliquen amb una metàfora la síntesi de la seva existència: viuen del riu, de l'aigua i de la terra. Com els seus germans, pobladors i pescadors de Wilwi (Puerto Cabezas, agermanada amb Vilafranca del Penedès i Sant Pere de Ribes), a la costa carib, viuen del mar, també de l'aigua i de la terra. I quan l'huracà, l'aigua empenyada que ve de l'interior del mar, els enfonsa la canoa, la mort i la desgràcia els visiten i els fan pagar un preu tan excessiu i injust com la fam i el desemparament que pateixen ancestralment com tants pobles dependents i explotats per altres. L'huracà Félix, mig desaparegut, sembla que ha tornat a enfonsar la canoa misquita...

Una mica d'història

Un 91% de la població de Waspam (57.465 habitants l'any 2000) i un 72,3% dels 57.465 de Wilbi, la capital de la Regió Autònoma de l'Atlàntic Nord (RAAN) són misquitos: una bona part dels prop de 135.000 censats avui a Nicaragua. Es tracta, doncs, d'una part de la regió caribeny de Nicaragua, antigament coneguda com el Regne de la Mosquitia, habitada gairebé exclusivament pel poble misquito, el més nombrós i representatiu dels provinents de les cultures precolombines d'aquell país. Després dels processos de colonització de-

sevolupats a partir de finals del segle XV per les societats europees (espanyola i anglesa principalment) i la relació amb la principal potència colonial (Anglaterra), des de l'establiment de la monarquia misquito (1661-1894) fruit de l'aliança anglo-misquito fins a la incorporació per la força de les armes a l'estat de Nicaragua, l'any 1895, pel president i general José Santos Zelaya (repartint-se grans quantitats de terres de la regió entre amics, parents i ell mateix), el poble misquito no ha abdicat mai de la seva sobirania. A més, sempre que ha pogut, ha lluitat per recuperar l'estatus original de poble lliure que ha mantingut al llarg del temps. L'"huracà Somoza" (una de les dictadures més sagnants a l'època) va acabar d'enfonsar la canoa dels misquitos...

El poble misquito sempre ha lluitat per recuperar l'estatus original de poble lliure

Amb la Revolució Sandinista iniciada el 1979, el FSLN (Front Sandinista d'Alliberament Nacional), d'acord amb el seu Programa Històric, va tenir la possibilitat de construir un Projecte Nacional de contingut popular i antiimperialista capaç d'incloure les particularitats ètniques, culturals i regionals de la nova nació nicaragüenca. I ja el 1981, el govern revolucionari reconeix en una Declaració de

Principis la diversitat ètnica existent a la Costa Carib, així com els drets particulars i col·lectius que d'ella se'n deriven pels pobles indígenes i comunitats ètniques d'aquest territori. Pel desenvolupament de les forces productives i la solució de les problemàtiques ètniques i culturals, el govern començà a posar en pràctica polítiques valentes i progressistes: l'alfabetització en llengües autòctones, la construcció d'escoles, noves carreteres per connectar per primera vegada el Carib nicaragüenc amb la resta del país, la reforestació del bosc arrasat per tales incontrolades i usureres, el cultiu de grans àrees d'importants productes perennes com cacau, palma africana, coco híbrid, etc., la construcció de molls flotants i d'obra i de ports aeris i marítims, l'electrificació i la dotació d'infraestructures bàsiques a moltes comunitats, la preparació tècnica i professional de molts joves per treballar a la regió... I, amb passes endavant i enrere, s'arribà al 2 de setembre de l'any 1987, quan l'Assemblea Nacional de Nicaragua va aprovar l'Estatut d'Autonomia pels pobles indígenes i per les comunitats ètniques de la Costa Atlàntica. Però l'huracà neoliberal, primer amb la guerra contrarevolucionària i després amb les polítiques antipopulars a partir de la derrota electoral sandinista de 1990, va enfonsar definitivament la canoa dels misquitos...

Tornem al principi...

El 3 de novembre passat, dos dies abans de les últimes eleccions generals que van tornar el FSLN i a Daniel Ortega a la presidència del país, es va signar el conveni número cent entre l'alcalde de

Una panga (barca) que torna de la feina, a Waspam

Waspam i l'Associació d'Educació Popular Carlos Fonseca Amador, (AEPFCFA) per iniciar l'alfabetització en misquito amb una adaptació experimental del mètode audiovisual cubà "Yo, sí puedo" que ja s'experimentava amb molt d'èxit al país. Al llarg d'aquests mesos, i malgrat els huracans i les tempestes tropicals que han assolat l'alfabetització d'aquest país,

Pacificades les aigües i els vents, ara vindran les epidèmies

s'ha vingut preparant la logística necessària per iniciar el pilotatge. Les cartilles i el material didàctic estaven a punt... Però, sense temps per celebrar el vintè aniversari de l'Autonomia, l'huracà Félix, per enèsima vegada, ha enfonsat la canoa dels misquitos...

L'últim informe editat per l'AEPFCFA, corresponent al 7 de setembre, parla de 126 cadàvers identificats, 60 pescadors enterrats en territori d'Hondures i disset no identificats que suraven a les aigües del Carib. Quan es cone-

gui el destí de les persones desaparegudes, aquestes xifres ben segur que augmentaran. Milers d'habitatges destruïts, 50.000 famílies sense sostre, 49 comunitats senceres arrasades, manca absoluta d'aliments i medicaments... i un càlcul preliminar de més de vint milions d'euros en pèrdues materials...

La Universitat de les Regions Autònomes de la Costa Carib Nicaragüenca (URACCAN), nascuda amb la voluntat de ser una eina de reconstrucció nacional i agermanada recentment, mitjançant un conveni de col·laboració amb la de Girona, ha perdut més del 80% de les seves instal·lacions de la seu de Bilwi. Pacificades les aigües i els vents, ara vindran les epidèmies de diarrea, de dengue, de malària, de còlera, de malalties respiratòries... i la pitjor de totes elles i tan coneguda pel poble misquito: la fam, la fam radical i la paradoxa de no tenir res per alimentar-se en una terra, i unes aigües, tan exuberants...

Des de Catalunya, i més concretament la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines, s'ha iniciat una campanya de solidaritat internacionalista per tal de mostrar als misquitos que la solidaritat, tendresa dels pobles, no és una paraula ni una frase feta, sinó que forma part de la nostra identitat cultural i nacional. ☺

IRAQ // UNA GUERRA SENSE DATA D'ACABAMENT

Estats Units calcula mantenir la invasió un mínim de deu anys

David Brooks - La Jornada
/Washington (EUA)/

Després de dos dies d'interrogatori al Congrés al general David Petraeus, comandant suprem de les forces dels Estats Units a l'Iraq, i a l'ambaixador a aquest país, Ryan Crocker, ha quedat clar que l'estratègia proposada és simplement "més del mateix". Les declaracions i els documents han revelat que el govern Bush està operant amb la idea de mantenir una presència militar important a l'Iraq durant almenys una dècada. L'anunci que, per al proper estiu,

Les projeccions de futur de Petraeus deixen clar que es tracta d'una presència de molts anys

es podria contemplar la retirada de 30.000 soldats només significaria tornar al nivell de tropes de principis d'any (el qual era de 130.000 soldats), abans de l'increment, suposadament extemporeni, ordenat per Bush. Més enllà d'això, les projeccions de futur de Petraeus deixen clar que es tracta

Soldat americà en territori iraquiana

Internet

d'una presència que s'allargarà molts anys.

La presidenta de la Cambra de Representants, la demòcrata Nancy Pelosi, va dir que les declaracions del general i de l'ambaixador li van sonar "com un compromís d'almenys deu anys de presència i guerra indefinida".

Jim Fine, analista del Comitè d'Amics de la Legislació Nacional, organització antigüerra, va assen-

yalar que Petraeus va mostrar una gràfica per il·lustrar com, al llarg d'uns anys indeterminats, la missió militar dels EUA es transformaria de contrainsurgència a una de "supervisió estratègica" amb uns 30.000 o 40.000 soldats. Fine també va dir que "en observar la gràfica em vaig adonar que era testimoni de la proposta més explícita, fins al moment, d'ocupació indefinida de l'Iraq", i que "estaven

informant al Congrés i al poble dels EUA que la guerra de l'Iraq és una aventura imperial del segle XXI amb un propòsit de crear un règim subordinat i protegit al cor petrolier de l'Orient Mitjà".

Fine i d'altres han indicat que les freqüents comparacions de Corea amb l'Iraq per part de Bush i altres alts funcionaris subratlla la intenció d'establir una presència militar perpètua similar al mig

segle de soldats nordamericans al país asiàtic.

Seguretat insegura

Potser el moment més notable de les presentacions de Petraeus i Crocker va ser quan el senador republicà John Warner (dels més respectats en política exterior i de defensa) va preguntar al general si l'estratègia a l'Iraq "estava fent més segurs els Estats Units". Petraeus va declarar: "senyor, no ho sé, realment".

Ara, el Congrés i la classe política hauran de decidir com procedir sobre el finançament de la guerra, quines condicions imposen al president i com reduir el cost polític davant d'una opinió pública que no confia ni en la Casa Blanca ni en el Congrés per resoldre un conflicte cada vegada més reprovat.

I és que gairebé cap polític no desitja abordar aquesta guerra i després ser responsabilitzat del seu fracàs. Això explicaria la dificultat d'oferir propostes concretes i la necessitat d'evitar qualsevol crítica o dubte sobre els seus soldats.

Per altra banda, el cap de setmana s'ha celebrat una marxa nacional a Washington, on veterans d'aquesta i d'altres guerres, familiars de soldats, exfuncionaris i figures nacionals com Cindy Sheehan, Ramsey Clark i Ralph Nader, amb desenes de milers de nordamericans, han demanat, una vegada més, la fi de la guerra. ☺

EUA // DIU QUE UN GRUP D'EXTREMA DRETA VOLIA ATEMPTAR CONTRA EL PRESIDENT

Fidel Castro assegura que Cuba va salvar la vida a Ronald Reagan

Guillem Sánchez i Barrull
/Barcelona/

Retirat des de fa poc més d'un any de la presidència de la República de Cuba, Fidel Castro dedica part del temps de la seva recuperació a reflexionar sobre diferents temes d'actualitat. Aquests textos, que han sorprès a més d'un pels seus plantejaments i pel llenguatge planer amb el que s'expressen, abarquen des de la crisi energètica fins a l'ètica humana, incloent qüestions econòmiques, esportives, mediambientals o d'història recent, i són accessibles des de les webs informatives cubanes.

Precisament d'història tracta una part de l'última reflexió del dirigent cubà, editada el passat 11 de setembre, on repassa algunes de les relacions entre l'illa i els EUA en matèria de terrorisme. Castro opina sobre l'atac a les torres bessones de fa sis anys i demana la llibertat dels cinc agents cubans empresonats als Es-

tats Units argumentant que, precisament, feien una tasca de lluita antiterrorista. I, per donar pes a la seva demanda, fa públic que al 1984 una informació dels serveis secrets cubans va salvar la vida al llavors president nordamericà Ronald Reagan.

Agents cubans van fer saber als EUA que un grup d'extrema dreta planejava atemptar contra Ronald Reagan

Sempre segons el text de Fidel Castro, agents cubans van fer saber a Robert C. Muller, oficial responsable de seguretat de la missió dels EUA davant l'ONU, i

amb el qual els cubans tenien contacte per la protecció de la seva delegació a l'organisme, que un grup d'extrema dreta planejava atemptar contra Ronald Reagan quan aquest, en plena campanya electoral, visités l'estat de Carolina del Nord.

La informació, molt detallada —incloïa noms dels implicats, lloc i hora, tipus d'armament i on s'amagava aquest, així com el centre de reunió de la cèl·lula— va ser lliurada al mateix Muller en un edifici situat al carrer 37 cantonada amb la tercera avinguda de Nova York. Posteriorment, dos agents dels serveis secrets nordamericans —als que fins i tot descriu físicament— es van entrevistar amb els funcionaris de la delegació cubana que feien de mitjancers. Van preguntar-los com coneixien aquesta informació i si tenien nous detalls, però els cubans només van assegurar la fiabilitat de les seves fonts i van comprometre's a avisar de forma urgent si tenien noves informacions.

Pocs dies després, l'FBI anunciava la detenció d'un grup d'homes armats a Carolina del Nord, però sense fer cap menció a la seva suposada voluntat d'atemptar contra Reagan. Quatre o cinc dies després, el Govern dels EUA agrairia, per mitjà del mateix Muller, la informació rebuda i va confirmar que havia servit per salvar la vida de Reagan, que havia fet els seus mitings sense entrebancs en aquell estat.

Castro no especifica a les seves reflexions les motivacions ni les reivindicacions concretes que

tenia un grup d'extrema dreta per matar un dels presidents més conservadors que havien tingut els EUA fins al moment. Afirmar, però, que el mandat de Reagan "no va ser tan agressiu" contra Cuba, entenen que "no podia escapar al seu entorn", i es pregunta si aquest cas hi va influir.

Aquest fet, que fins ara havia passat desapercebut, essent directament silenciats, no ha estat ni confirmat ni desmentit pels EUA i, de fet, pràcticament cap mitjà de comunicació se n'ha fet ressò. ☺

Jornada per la llibertat dels cinc "antiterroristes" cubans

El 12 de setembre va començar una nova campanya internacional de solidaritat amb els cinc agents cubans que, des del 1998, estan empresonats als EUA amb acusacions d'espionatge, mentre ells asseguren que estaven infiltrats en organitzacions d'extre-

ma dreta cubana que promouen actes terroristes contra l'illa.

Encara que, òbviament, els actes més massius van ser a L'Havana, es van fer accions a uns 25 països dels cinc continents, incloent els EUA. La campanya s'allargarà fins al 6 d'octubre.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El públic, en privat

✉ Enric Borràs Abelló

Ja fa setmanes que el món dels mitjans de comunicació en va ple, tothom parla del nou diari: *Público*. I més d'un ja ha fet jocs de paraules tan dolents com el del títol d'aquesta notícia. Teòricament, venut a mig euro, el *Público* busca robar lectors a la premsa gratuïta... i a *El País*. Ideat per Jaume Roures, el magnat de Mediapro, ha de ser la competència al diari que governa les esquerres institucionals a l'Estat espanyol. Perquè, tal com es pot veure pel nom, el nou diari ideat,

pagat i dissenyat des de Barcelona, serà en castellà i per tot l'Estat.

Segons Comunicació 21, se'n faran quatre edicions diferents: una per Madrid, una altra per Andalusia, una per Barcelona i una més que serveixi per a tot l'Estat espanyol. En total, 250.000 exemplars a tot color cada dia; un pas més en la lluita entre Prisa i Mediapro, que passa dels drets per la retransmissió del futbol a un altre dels mercats més suculents... però, aquesta vegada no és només pels diners, precisament. Els diaris són un bon pastís per als qui volen fer-se sentir, per als qui

volen influenciar la població. I en aquest cas, *El País* i *Público* es disputen un mateix sector de públic, el que ells anomenen d'esquerres. Amb un disseny acolorit fet per Cases i Associats i doble portada (sí, la darrera pàgina serà la portada de la secció d'esports), busca sobretot lectores, encara que també lectors, d'entre 25 i 45 anys.

Segons explica el director de l'Agència Catalana de Notícies, Saül Gordillo, al seu bloc (Saul.cat), el director del nou diari és el conegut "blocaire" Nacho Escolar i els noms que sonen per a la redacció de Barcelona són "periodistes

joves, catalanistes i/o sobiranistes, i amb experiència en premsa escrita en català". El confidencial de *l'Avui*, per la seva banda, explica que el delegat per al Principat serà en David Miró.

Hi ha qui espera que el *Público* sigui un espai més a l'esquerra que *El País* -cosa que, d'altra banda, tampoc es-treny massa el camp- i que, a més, respecti el catalanisme i les opcions que ara s'autoanomenen sobiranistes. Però caldrà veure-ho, caldrà llegir-lo per entendre què entén en Jaume Roures per ser d'esquerres.

Un defensor de la llibertat d'expressió

✉ Àngelo Pineda

"Com no podia ser d'una altra forma, sóc un ferm defensor de la llibertat d'expressió, fins i tot quan els que s'expressen són persones tan nocives per a la societat com en Joel Joan". Així va començar un petit article Albert Martín de Vidales al *Diari de Girona* del 13 de setembre, que duia per títol "L'actor amic dels terroristes". L'encapçalament no presagiava res de bo.

El contingut feia referència a un dels episodis de la Diada d'aquest any: la intervenció de l'actor Joel Joan en un acte d'homenatge a Lluís Maria Xirinacs. En la seva arenga, va fer una breu referència al famós discurs de 2001 que va costar una condemna a l'homenatjat. El dia 12 de setembre, dins del tractament sensacionalista generalitzat i interessat per fer aparèixer la Diada com una jor-

nada sinistra, especialment per part dels diaris de la dreta espanyola (veure *El Mundo* o *La Razón*), les paraules de l'actor barceloní van ser presentades com una declaració d'amistat a ETA.

Malgrat que en Joel Joan va fer un escrit aclarint el discurs i les seves conviccions pacifistes, Albert Martín, enardit per la premsa del dia abans, no ho accepta i a l'article ho interpreta com un gest de

covardia. "Això probablement li eviti una justa imputació judicial, però no canvia un fet que no es pot ni s'ha d'oblidar".

La suposada simpatia cap a ETA estaria agreujada, a més, per qualificar de "terrorista" l'article 8 de la Constitució. Albert Martín, amb seriosos problemes expressius, afirma que d'aquest fet es pot deduir que Joel Joan "també considera aquest article com el seu amic i que té molt poc respecte per les lleis". Més enllà d'aquestes digressions poc afortunades, l'autor de l'article fa una proposta senzilla: ja que l'autor cobra de TV3, que "paguen amb els seus impostos víctimes d'ETA i els seus familiars", aquesta hauria de rescindir el seu contracte perquè els espectadors "no haguessin de veure més la seva cara en les pantalles dels nostres televisors".

Encara bo que el senyor Martín de Vidales és un ferm defensor de la llibertat d'expressió.

El bolivià de la 'kale borroka'

✉ Joan G. Vallvé

El diari *La Razón* del 14 de setembre publica una notícia amb el títol "Identificat un bolivià a la kale borroka" on es diu que diverses fotografies han permès a la policia basca d'identificar un noi d'origen bolivià a qui acusen d'agredir els agents durant la manifestació de Sant Sebastià de fa dos diumenges. De fet, a tota la notícia

només hi ha una informació nova: que s'han detingut dues persones més arran d'unes fotografies, però sobretot que una d'aquestes dues persones és bolivià o d'origen bolivià. El més malpensat, potser, podria especular amb la possibilitat que *La Razón* estigués intentant lligar dos dels mals més perillosos d'aquest món: els bascos violents i els immigrants. D'això sí que se'n diu matar dos pardals d'un sol tret.

Això sí, el que *La Razón* no explica és que la policia ha identificat el noi a partir de les imatges d'una conferència de premsa del moviment pro amnistia basc, en què ell mateix denunciava que havia rebut l'impacte d'una pilota de goma quan intentava ajudar una dona gran. *La Razón*, s'estalvia aquesta part, encara que d'espai, a la notícia, no n'hi falta. La majoria del text és per recordar la manifestació i les detencions, incloent-hi la de Juan María Olano.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

mooncup
Copa Menstrual
Reutilitzable
Laciatatinoisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

Treballem per la Unitat...
Lluitem per la Llibertat!!
Si desitges treballar amb nosaltres, escriu-nos a:
alertasolidaria@alertasolidaria.org
ALERTA
solidaria

UN ALTRE PUNT DE VISTA
Diagonal

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____
 ADREÇA _____ CODI POSTAL _____
 POBLACIÓ _____
 TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____
 SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
 -Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>

-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
 -Osona <osona@setmanaridirecta.info>
 -Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
 -Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70	CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal	GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22	PIERA Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99	Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15	Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Infoespai Plaça del Sol, 19	Pròleg Dageria, 13	La Màquia Vern, 15	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Taifa Verdi, 12	El Lokal Cera, 1 bis	GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)	La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34	Anònims Miquel Ricomà, 57	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Llibreria Punt i coma Guillem Tell, 29	Quiosc Colom Rambles	El Racó Ecològic Roger de Flor, 85	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
GUINARDÓ Rocaguinarda Xiprer, 13	Quiosc Santa Mònica Rambles	HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló	Quiosc Tallers Rambles	La República Rosalía de Castro, 92	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198	Quiosc Canaletes Rambles	Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230	Llibreria Medios Vallldonzella 7	IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77	SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71	LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
SANT ANDREU-SAGRERA Patapalo Rubén Dario, 25	La Ciutat Invisible Riego, 35	La Falcata La Panera, 2	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra	Terra d'Escudella Premià, 20	Quiosc Discon Alfred Parenya, 64	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Trèvol Antonio Ricardos, 14	Teteria Malea Riego, 16	MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15	Entropiactiva Socors, 7	MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16	CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4	Moes Joc de la pilota, 9	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
El Tinter La Plana, 10	Le Centro Andreu Cerdà, 12	MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44	La Bodegueta Pintor Fortuny, 45	RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325	CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103		RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22		RIBES DEL GARRAF Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29

Què es cou

Volcans sense perill

Isaac Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa poc més d'un mes, a mitjans d'agost, un terratrèmol al Perú va causar més de 500 morts, 1.500 ferits i 80.000 afectats. Dos anys abans, al maig del 2005, el volcà Merapi, a l'illa de Java a Indonèsia, va entrar en erupció provocant milers de desplaçats. Al 1994, el Merapi ja havia provocat 66 morts. A 30 quilòmetres del volcà hi ha el principal centre turístic de l'illa de Java i una de les principals ciutats universitàries indonèsies. I encara pocs anys abans, al febrer del 1999, una allau de neu va causar 30 morts en un poble del Tírol. La llista és llarga: tsunamis, ciclons, esllavissades, tempestes... I per tot el món: Àsia, Amèrica, Europa...

“Els desastres d'origen natural no són el mateix que els desastres naturals. Una inundació per si mateixa és un procés natural, però pot esdevenir un desastre”

Davant d'aquests fets, Geòlegs del Món ofereixen respostes a les següents preguntes: quan un volcà entra en erupció i enterra un poble i provoca un centenar de morts, la culpa de qui és? Del volcà? O d'haver construït un poble a la seva falda? Quan un cicló destrossa cases, provoca desplaçats i causa morts, la culpa de qui és? Del cicló? O del pla d'evacuació dibuixat pel govern responsable? I el més important, es poden evitar aquests desastres d'origen natural? Moltes respostes a totes aquestes preguntes es troben a les jornades titulades “Pobres x desastres” que Geòlegs del Món organitza del 25 al 26 de setembre a la Casa del Mar de Barcelona.

Jornades sobre desastres d'origen natural i cooperació al desenvolupament

En aquestes jornades, d'entrada, una sola resposta resol molts dubtes. I és només de caràcter semàntic. Geòlegs del Món distingeix entre “desastres naturals” i “desastres d'origen natural”. Això vol dir que un volcà en erupció no és cap desastre natural. Un terratrèmol no és un desastre natural.

Comunitat Saprisa a El Mirador

O una inundació, fins i tot, no és un desastre natural. “El desastre és que l'actuació de l'home generi perills potencials per falta de prevenció. Els desastres d'origen natural no són el mateix que els desastres naturals. Una inundació per si mateixa és un procés natural i no un desastre natural, però pot esdevenir un desastre en la mesura que afecti les persones o els seus béns. En aquest cas direm que la inundació ha provocat un desastre d'origen natural”. Aquestes són algunes de les reflexions que ofereix el llibre de Geòlegs del Món i que també recull Marta Puiguriquer, coordinadora de les I Jornades sobre Desastres d'Origen Natural i Cooperació al Desenvolupament.

Geòlegs del Món ha actuat en els últims deu anys a alguns països de l'Amèrica Central, especialment a El Salvador. Per això, les jornades inclouen l'exposició d'alguns casos pràctics com “Geologia i escenaris de risc”, a càrrec de Walter Hernandez, geòleg del Servei Nacional d'Estudis Territorials d'El Salvador o “Gestió de l'emergència: el cas del volcà de Santa Ana”, a càrrec de Dolors Ferrés, coordinadora de projectes de Geòlegs del Món (2000-2002). Són les temàtiques de només dos dels catorze actes que durant tres dies celebrarà a Barcelona la seu catalana de Geòlegs del Món.

Marta Puiguriquer explica que “la natura no fa desastres, i com major sigui la percepció del risc per part de la societat menor serà la vulnerabilitat. Aquest és un dels objectius de les jornades, que la gent conegui quines són aquestes problemàtiques”. Des de Geòlegs del Món s'explica que sempre hi ha hagut desastres d'origen natu-

ral que han afectat les persones i els seus béns, però actualment els escenaris de risc han canviat i l'exposició de la població és més elevada. Els estudis que ofereixen les Nacions Unides determinen que el continent més castigat pels desastres d'origen natural és l'À-

Actualment els escenaris de risc han canviat i l'exposició de la població als desastres d'origen natural és més elevada que fa uns anys

sia, seguit de l'Amèrica Llatina – el Carib, i l'Àfrica. A més, els principals desastres d'origen natural als quals s'enfronta la humanitat es donen a causa de les inundacions, les tempestes (huracans o ciclons) i els terratrèmols.

► **Emergència no, prevenció sí**
L'experiència de Geòlegs del Món a llocs com El Salvador ha marcat una forma d'actuar: “emergència no, prevenció sí”. Geòlegs del Món vol fer notar la necessitat d'incloure els programes de gestió del risc en qualsevol dels projectes que es duen a terme en el camp de la cooperació al desenvolupament, ja que, asseguren, de poca cosa servirà reubicar un camp de refugiats en la plana d'inundació d'un riu, construir una

escola damunt d'una falla en una regió tectònicament activa o perforar pous en una zona amb recursos hídrics pobres i contaminats. Un dels conceptes més importants per entendre les conseqüències dels desastres d'origen natural és el “risc induït”. Els desastres d'origen natural han marcat pàgines històriques i així es recull en el llibre que publica Geòlegs del Món. És el cas, per exemple, del Diluvi Universal, interpretat científicament pels efectes d'un tsunami que va negar més de 100 quilòmetres de les terres, en aquell moment, més poblades i riques del món. ☺

Un dels conceptes més importants per entendre les conseqüències dels desastres d'origen natural és el “risc induït”

escola damunt d'una falla en una regió tectònicament activa o perforar pous en una zona amb recursos hídrics pobres i contaminats.

Un dels conceptes més importants per entendre les conseqüències dels desastres d'origen natural és el “risc induït”. “En general l'augment del risc induït està directament relacionat amb la manca de planificació davant del creixement i del desenvolupament social, que porten noves sinergies que no han estat prèvia-

Comunitat Saprisa a El Mirador

Per contactar:

JORNADES SOBRE DESASTRES D'ORIGEN NATURAL I COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT
Del 23 al 25 de setembre
A la Casa del Mar de Barcelona.
info@geolegdelmon.org
www.geolegdelmon.org

La producció informativa independent té una nova veu a Sabadell

Directa Sabadell

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La passada Festa Major de les Barraques de Sabadell va servir de pretext per presentar un nou i ambiciós projecte comunicatiu a la ciutat de Sabadell: els Serveis Informatius Populars de Sabadell.

L'objectiu dels SIPS és el de coordinar i potenciar diferents projectes de comunicació que treballin l'àmbit de les notícies locals, on les entitats trobin un espai de difusió i de referència

L'objectiu dels SIPS és el de coordinar i potenciar diferents projectes de comunicació que treballin l'àmbit de les notícies locals, on les entitats que tenen dificultats per fer arribar les seves activitats i les seves demandes trobin un espai de difusió i de referència. A més de la producció informativa dels continguts de l'emissora comunitària Ràdio Trama, de recent creació a la ciutat, i l'as-

Cabina de sò de Radio Trama, la radio lliure de Sabadell

David Datzira

sumpció de les tasques pròpies de la corresponsalia de la DIRECTA a Sabadell, el projecte ha pres especial notorietat per haver reengat l'edició local del portal d'Internet Vilaweb.

La necessitat

Els promotors de la iniciativa justifiquen el projecte perquè "Sabadell és una ciutat de més de 200.000 habitants amb un gran teixit associatiu, on els principals mitjans de comunicació locals estan fortament lligats al Consistori. Això genera un buit de mitjans independents de caire popular que s'expressin en català i que responguin diàriament al gruix d'esdeveniments que succeeixen a la ciutat."

La necessitat de vertebrar una extensa xarxa de col·laboradors per potenciar la transversalitat periodística pretesa des dels SIPS

ha obligat a sectorialitzar la informació en funció dels continguts a treballar: barris-veinal, història, llengua-política lingüística, habitatge i especulació, solidaritat internacional, cultura, joventut, educació, agricultura, ecologia, esports, sindicalisme, infraestructures i mobilitat, política institucional local i repressió. La idea és que la informació que aportin els diferents col·laboradors sorgeixi del coneixement específic que aporta la praxi política, cultural o associativa en general.

Del treball quotidià en els diferents projectes anteriorment esmentats, els SIPS esperen també conformar col·lateralment espais i recursos "que serveixin per pal·liar algunes necessitats internes dels col·lectius més afins, essencialment els vinculats al Moviment Popular de Sabadell, que són els que disposen de me-

nys veu a la premsa local". La creació d'un arxiu fotogràfic, la dinamització d'una agenda actualitzada i de referència i la visibilització massiva de reportatges i de monogràfics confeccionats per col·lectius agermanats, com Ordint la Trama, en són alguns exemples.

Funcionament

El funcionament dels SIPS com a tals és bastant recent, tot i que la idea s'està treballant des de fa més de mig any. Els membres dels SIPS consideren que han tingut una bona rebuda ja que "en tan

sols una setmana vam tenir més de 6.000 visites, fet que valorem molt positivament donada l'escassa difusió que hem fet fins el moment".

Per tal d'evitar "la massa habitual guetització" de projectes que, com aquest, neixen dels moviments socials més compromesos, un dels reptes dels SIPS és el de la semiprofessionalització. Ai-

"Que serveixin per pal·liar necessitats dels col·lectius més afins, els vinculats al Moviment Popular de Sabadell"

xí, la coordinació, la gestió comercial i la fotografia comptaran "tan aviat com sigui possible" amb el paper de tres persones "alliberades", per tal d'assegurar la permanència, seriositat i regularitat de les tasques. D'aquesta manera, consideren que "és més fàcil garantir una informació diària a través d'unes persones que destinin la jornada laboral al projecte, alhora que el col·lectiu no ha de suportar la pressió temporal que suposa mantenir l'actualitat informativa". ☺

Per contactar:

redaccio@sipsabadell.info
<http://sipsabadell.info/>

Nova publicació independent a l'Alt Cardener

Pep Guilanyà Casas

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Riu Amunt és el nom d'una nova publicació apareguda a principis de mes i presentada l'1 de setembre al Casal La Fura de Solsona, i el dia 15 en el marc de l'Aplec Independentista 18 de setembre a Cardona. D'aquesta manera, la xarxa de publicacions socials s'expandeix i s'allibera una altra zona del control informatiu.

La nova publicació serà gestionada per una assemblea i aquesta es considera "independent dels

La xarxa de publicacions socials s'expandeix i s'allibera una nova zona del control informatiu

poders polítics i econòmics". Alhora, el col·lectiu que l'elabora es defineix "d'esquerres i amb voluntat que es produeixi un canvi real en la societat i el món, cap a un altre de més lliure i solidari".

La publicació, que té el format de revista, tracta, sobretot, temes locals, però també alguns dels Països Catalans i d'arreu. El seu àmbit geogràfic és el de l'Alt Cardener, des de Cardona fins a la Vall de Lord i l'assemblea que la gestiona es reuneix fent rotació entre el Casal l'Estaca de Sant Llorenç de Morunys, el Casal Popular la Fura de Solsona i Cardona.

Riu Amunt, que té una tirada de 1.000 exemplars, es finança de manera popular, a través de socis i d'actes d'autogestió, i és distribuïda pels mateixos integrants de l'assemblea.

En el seu primer número, Riu Amunt destaca les agressions mediambientals que estan afec-

tant l'Alt Cardener: abocaments il·legals, especulació al Port del Comte i il·legalitats en projectes en funcionament (Roc Falcon a Odèn, i una granja de falcons). Però també ha volgut tractar l'avortament, les presons, les festes populars i publicar l'entrevista a una dona de la zona. ☺

Per contactar:

riuamunt@gmail.com
<http://riuamunt.blogspot.com/>

ECOLOGISTES
CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

malea

teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/ niego, 16 sants (bcn)
tlf: 93552030

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

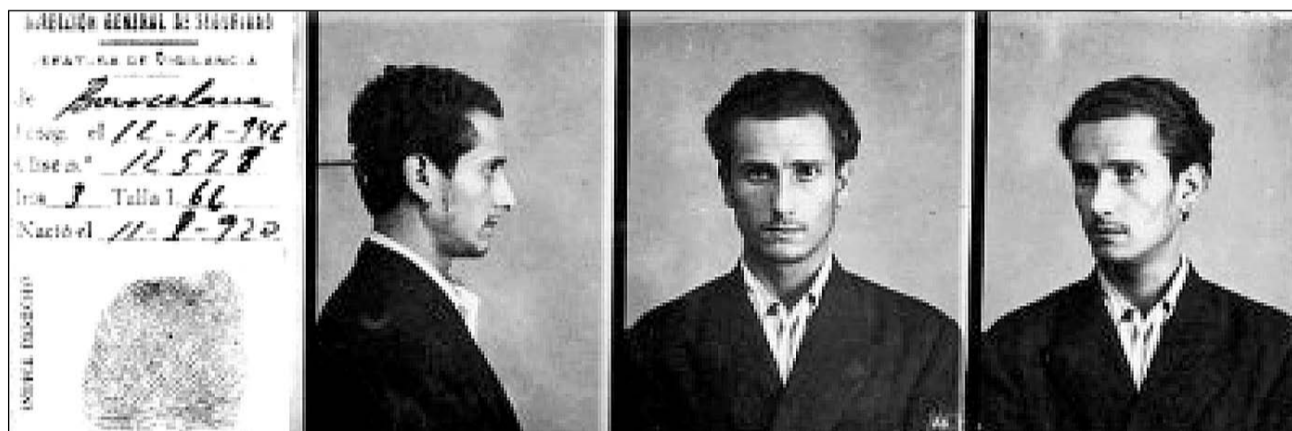
Gestianan:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Julia

Les ofensives contra l'oblit impulsades per la desena Marxa d'Homenatge als Maquis

JORNADA D'ACTIVITATS I DE DIGNIFICACIÓ DE L'ESPAI DE CAN ROCAUS, L'ANTIC CAMP BASE DEL MAQUI MARCEL·LÍ MASSANA

Fitxa policial de Marcel·lí Massana

Mot i orígens

A Còrsega, la *macchia* és un bosc atapeït o de vegetació espessa. L'evolució francesa de la paraula és *maquis*; utilitzada també per definir els grups armats de resistència antifeixista que van lluitar contra l'ocupació alemanya en aquest territori durant la Segona Guerra Mundial. Grups poc nombrosos que s'amagaven i actuaven principalment en zones muntanyoses, boscoses i no gaire poblades.

A partir d'aquí, el mot també va començar a englobar aquells grups que atemptaven contra el règim de Franco a l'Estat espanyol, principalment als Pirineus, a Catalunya, al País Valencià, a l'Aragó, a Andalusia i a la serralada Cantàbrica. La màxima activitat dels maquis va ser durant els anys 40 del segle passat. Posteriorment, la victòria dels aliats i la seva política de no intervenció i, fins i tot, de reconeixement de l'estat franquista, juntament amb d'altres factors com la decisió dels nuclis polítics exiliats de deixar la lluita armada, van fer minvar el moviment. No obstant això, una de les causes principals de la desarticulació de les guerrilles va ser l'anihilació sistemàtica de tots els seus membres i del seu entorn per part de la Guàrdia Civil, aplicant a tort i a dret la coneguda "lleï de fugues".

LES PROPERES CITES DEL MES DE SETEMBRE SERAN A LA COMARCA DEL PALLARS EL DIUMENGE 23 I A SALLENT (BAGES) EL DISSABTE 29. ES CONVOCA UNA JORNADA AMB DIVERSES ACTIVITATS QUE CULMINARÀ AMB UN CONCERT A CÀRREC DELS GRUPS RÀBIA POSITIVA, RAUXA, INSERSHOW I TUPOLEV

Estel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Actes des del juny fins al gener de l'any vinent. La desena Marxa d'Homenatge als Maquis comença a arribar a la recta final, però encara queden algunes cites importants en aquesta sèrie d'actes que tenen com a objectiu la dignificació d'aquests grups de resistència armada antifranquista.

Les properes cites del mes de setembre seran a la comarca del Pallars el diumenge 23 i a Sallent (Bages) el dissabte 29. Es convoca una jornada amb diverses activitats que culminarà amb un concert a càrrec dels grups Ràbia Positiva, Rauxa, Inshow i Tupolev.

La primera marxa

Fa deu anys, Sallent va acollir un seguit d'actes i una exposició amb motiu del vintè aniversari de l'assassinat del maqui Agustín Rueda a la presó de Carabanchel de Madrid. Col·lectius i persones de La Llagosta i de Berga, juntament amb un grup de Sallent, van decidir començar aquesta iniciativa. El format: actes autònoms i autogestionats als municipis i viles que ho volguessin, amb coordinació de dates i l'edició d'un cartell conjunt. Durant aquestes deu edicions, s'han dut a terme activitats arreu i, de moment, tot apunta que l'any vinent es tornarà fer a la Marxa.

Els passos recorreguts

A Vilanova i la Geltrú es va fer el tret de sortida de la marxa el juny passat. A Barcelona es va celebrar el cicle de cinema a la seu de la CNT, amb una cartellera fins a finals d'octubre i una ruta urbana comentada. A Berga, el passat 21 de juliol, una caminada per les bases guerrilleres properes als canals de Sant Miquel i una xerrada i un homenatge als grups de Marcel·lí Massana i Ramon

Vila Capdevila, amb la participació d'antics companys i amics d'aquests dos maquis berguedans.

Al marge d'aquests actes, cal destacar l'anomenada IV Ofensiva contra l'Oblit que es va celebrar a Bellver de Cerdanya durant el cap de setmana del 14 i 15 de juliol. Amb una agenda atapeïda, la majoria d'actes van comptar amb la participació d'un centenar de persones. Xerrades, cinefòrums, col·loquis i un concert amb Akapela Punk. Un dels punts forts va ser la ruta del diumenge, on prop de cinquanta persones van fer una excursió comentada a una de les bases guerrilleres. Des de Mas Tartàs, a Palau de Cerdanya, fins a la Molina. Continuant al territori nord, el cap de setmana del 15 i 16 de setembre un grup de persones va participar d'una altra caminada des de l'Estat francès cap a Andorra pel pas de Font-Argenta. Utilitzant les mateixes vies per on passaven els maquis, van desplegar una pancarta d'homenatge al cantó andorrà.

La mort d'en Facerías

Un dels plats forts dels actes d'enguany serà la trobada del proper 29 de setembre a Sallent. La jornada començarà de bon matí amb una exposició gràfica de la història de la marxa i, a partir d'aquí, els assistents a la trobada sortiran cap a Can Rocaus. El que ara és un espai enmig de l'autovia, havia estat un mas propietat de familiars del conegut Marcel·lí Massana Balcells, en "Pancho".

Els maquis feien servir la casa de base de suport i també l'utilitzaven per altres grups com el d'en Ramon Vila. No obstant això, els dos germans que hi vivien van ser perseguits i afusellats amb l'aplicació de la "lleï de fugues". Fa uns anys, els col·lectius del poble van posar un plafó a l'antic indret del mas, amb fotografies i l'explicació del perquè

de la dignificació d'aquell espai. L'ajuntament va comprometre's a participar en la seva preservació i arranjamant, tot i que actualment encara no ha dut a terme cap iniciativa en aquest sentit. Així doncs, la sortida del proper dia 29 anirà encaminada a fer visible l'espai i, ja que hi som, fer-hi una mica de jardineria.

A la tarda es projectarà la pel·lícula *Vivir la utopia*, que continuarà amb un col·loqui a càrrec de Dolors Marín, Josep Cara i Joan Martínez. També es parlarà del cinquantè aniversari de l'assassinat a mans de la policia de Josep Lluís i Facerías. En "Face" militava a les Joventuts Llibertàries des del 1936 i, després de romandre a la presó fins l'any 1945, va ser una de les cares conegudes i actives de la lluita armada antifranquista. Les seves actuacions es van centrar a Barcelona i, ocasionalment, col·laborava amb el grup d'en Quico Sabaté. Després de viure a Itàlia, des d'on també donava suport a l'organització a través d'accions per aconseguir diners, el 30 d'agost de 1957 va ser assassinat en una emboscada policial al Passeig Verdum de Barcelona, a la cantonada amb el carrer Doctor Pi i Molist.

MÉS INFORMACIÓ:
www.sindominio.net/marxa-maquis

Pim-Pam-Pum

“Els meus personatges són l'altra cara de la moneda”

Jaume Barrull
ESCRITOR

El jove escriptor Jaume Barrull, veí de Lleida però natural de Barcelona, on ha estat implicat en projectes com l'Ateneu la Torna del barri de Gràcia, ha guanyat el premi de prosa de ficció de Sant Just Desvern amb el seu primer recull de contes, *El motiu original* (Proa).

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Quin és aquest 'motiu original' que dona títol al teu llibre?

El llibre és un recull de contes on cada relat té una lògica pròpia que pren una altra dimensió quan s'integra en el conjunt, aleshores es construeix un trencaclosques on la peça clau no s'explica. El motiu original, l'arrel argumental de la trama, és l'únic que no es diu. El títol és, doncs, un joc de paraules, l'autèntic motiu de tot plegat és un arxiu amb una història que dorm mentre espera que algun dia la recuperi i li preguntin de què va.

Els teus personatges són gent bastant corrent: treballadors, aturats... Tenen més èpica que els policies o detectius?

El diccionari diu que l'èpica parla d'herois i gestes glorioses. Els personatges d'*El motiu original* resten molt lluny d'aquesta literatura, més aviat són l'altra cara de la moneda. A mi m'interessen més les contradiccions de la vida

quotidiana i entendre els equilibris que hem de fer per no tornar-nos bojós i salvar els mobles. **Et mostres molt crític amb l'actual model Barcelona... Hi ha una alternativa?**

Si situes ciutadans anònims en una ciutat com Barcelona i tractes d'explicar els seus problemes del dia a dia, potser és inevitable que apareguin qüestions que tenen una doble dimensió, pública i privada, com ara la comunicació, l'habitatge, la solitud, la precarietat laboral o l'especulació. Alternativa? Que em donin el bastó d'alcalde i em deixin fer i desfer a la meua manera (riu)! Ben mirat no m'interessa, ara visc a Lleida i encara m'atabaloria a la gran capital.

Aquest és el primer llibre que publiquessis... Tens més projectes en ment?

Pel cap van passant idees que guardo en una llibreta o a l'ordinador. I, de tant en tant, no puc evitar d'agafar un personatge per banda i preguntar-li què li passa, aleshores em poso a escriure fins que sé com acaba la història. A més a més, penjo una història cada quinze dies a la secció El dit a l'ull, al portal www.altercat.net.

Una Mercè 'euskalduna'

L'EUSKAL ETXEA DE BARCELONA
APROPA LA CULTURA BASCA A
CATALUNYA DURANT LES FESTES
DE LA MERCÈ

Euskal Herria a la Mercè
ACTES COMPLETS A:
[HTTP://BLOG.EUSKALETXEAK.ORG](http://blog.euskaletxeak.org)
Euskal Etxea
PLACETA DE MONTCADA, 1-3

⇨ Mar Ribas
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ja fa 28 anys que l'Euskal Etxea treballa amb l'objectiu de crear un espai comú entre la cultura basca i la catalana a la ciutat de Barcelona. L'entitat ha aconseguit acostar-se al públic català a través d'activitats constants i variades que van des de les conferències i presentacions de llibres fins als tallers i cursos per aprendre la llengua, les danses i la música tradicionals del País Basc.

Algunes d'aquestes iniciatives han passat a ser referents habituals i ineludibles entre les cites culturals de la ciutat, com ara el festival de música i dansa Euskal Herria Sona o el Literaldia, que reuneix escriptors i poetes bascos a través de taules rodones i recitals.

Euskal Herria a la Mercè

Del 22 al 24 de setembre es podrà gaudir de les nombroses activitats que l'Euskal Etxea té programades per les Festes de La Mercè. Dissabte 22 a les dotze del migdia es durà a terme l'obertura oficial dels actes a l'estil típicament basc (*aurresku* i *txistularis*) i s'obrirà el punt d'informació, on podreu obtenir tota la programació prevista.

Durant els tres dies, l'Euskal Etxea ofereix activitats tant per adults com per infants. Cal destacar, entre d'altres, les cercaviles que encapçalen les activitats de cada dia; espectacles de màgia amb el Txan Magoa; mercat d'artesanía tradicional i gastronòmica amb mostra d'oficis i degustació de formatges, sidra, txakoli i els típics *talos* bascos; tallers de *txalaparta*, batucada per la Rambla del Raval i ambientació en directe amb música tradicional

basca; una exposició d'esports bascos amb un *harrijasotzaille* (aixecador de pedres) i un *aizkolari* (tallador de troncs) i teatre al carrer amb el grup Alproja i la seva obra *Aurki*.

Concert per la pau

Evidentment, no hi faltaran els concerts, activitat estrella de les festes majors de la ciutat. En aquest marc, ens trobarem grups com Miel Otxin, Korrontzi, Txalambé i Itzalak.

Enguany, l'Euskal Etxea celebra la segona edició del Concert per la pau (dissabte 22 a les 21h) en col·laboració amb l'Oficina de Promoció de la Pau i dels Drets Humans de la Generalitat de Catalunya i la Campanya "Sí al procés de pau". El cartell d'aquest concert el formen el grup Verdcel (Alcoi), La Carrau (Terrassa) i Betagarri (Gasteiz).

Su Ta Gar, Obrint Pas i Boikot, caps de cartell de l'Alça't

LA CAJEI ORGANITZA LA PRIMERA TROBADA JUVENIL
DELS PAÏSOS CATALANS ELS DIES 21, 22 I 23 DE SETEMBRE

Alça't. I Trobada de joves dels Països Catalans
CALDES DE MONTBUI, 21, 22 I 23 DE SETEMBRE
<www.trobada.cat>

⇨ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Durant els dies 21, 22 i 23 de setembre de 2007, la vila de Caldes de Montbui (Vallès Oriental) acull la primera edició de l'Alça't, la trobada juvenil dels Països Catalans organitzada per la Coordinadora d'Assemblees de Joves dels Països Catalans (CAJEI). Després de cinc anys de funcionament i en un moment de creixement a nivell d'implantació i militància, la CAJEI planteja l'Alça't com un espai on poder mostrar la feina feta al conjunt del jovent català. Per això, s'hi programen multitud de xerrades, taules rodones i debats, amb un plat fort musical que, durant dues nits, reuneix un cartell de categoria al Pavelló de Caldes.

La nit de divendres estarà marcada per la contundència sonora dels bascos Su Ta Gar, que

aquest 2007 compleixen vint anys als escenaris. La històrica formació d'Eibar, pioners a l'hora d'emprar l'èuscar exclusivament, segueix presentant arreu de l'Estat espanyol les cançons del seu darrer treball, *Jainko Hilien Uhartean* (2006), la seva dotzena referència. La nit la completaran els valencians La Gossa Sorda que, amb un segon disc autoeditat, *Garrotades* (2006), s'han convertit en dels referents de les noves fornades de bandes valencianes que uneixen el hardcore i l'ska amb el so de la tradicional dolçaina. També hi actuaran els Deskarats i Alerta Roja.

Obrint Pas i Boikot

La nit de dissabte també hi haurà temps per a dolçaines i *skacore*, de la mà dels pares del gènere: Obrint Pas. Les cançons de *Benvingut al paradís* (2007) tornaran a sonar en una festa popular i

combativa. Hi haurà temps per al ragga de la mà del combo de Sants Pirat's Sound Sistema —que també presenta nou disc, *Vol. II*—; pel hardcore més esmolat dels Revolta 21 i les cançons del seu nou treball, *El cor en un puny*; la festa dels graciencs Igitai-A, i per l'actuació d'uns altres clàssics del rock polític: Boikot. El grup madrileny durà a l'Alça't el seu rock urbà, fill de la mateixa mare que Leño, Platero y Tu o Barricada.

També hi haurà lloc per a la cançó d'autor, amb el Cesk Freixas, que donarà continuïtat a la roda de presentacions del seu nou disc, *El camí cap a nosaltres*. Cesk Freixas oferirà part del seu repertori el dissabte 22 de setembre, després del dinar popular que la CAJEI organitza en el marc de la trobada. La intervenció de Cesk Freixas serà gratuïta i oberta a tothom, com les dues conferències que hi ha abans i després de l'actuació musical.

Músics en precari

Barcelona, territori in-sonor / MALMODOVAR6@HOTMAIL.COM/

REALITZACIÓ: MARC ALMODÓVAR I ÀLEX CASASAYAS DURACIÓ: 24 MINUTS

INCLOU CLIPS D'ACTUACIONS EN DIRECTE D'EZOUCHEE, COSTO RICO I NOUR

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'anomenat "So Barcelona" ha fet popular la capital catalana arreu del planeta. L'Ajuntament ha sabut apropar-se a aquest fenomen i l'ha convertit en part d'una marca que ven arreu del món i que presenta la ciutat com el bressol de les sonoritats mestisses i com un niu d'oportunitats per a tothom qui vulgui obrir-se camí en el panorama musical. El ressò mediàtic d'aquestes propostes ha generat una escena rica i plural, amb fenòmens de masses i un grapat de bandes amb projecció.

El conte de fades del rock'n'roll, però, difereix força de la realitat. La vida quotidiana de

moltes bandes està marcada per la manca d'infraestructures per fer música, tancament de sales de concerts, traves per als músics de carrer... La majoria de grups que representen l'anomenat "So Barcelona" es troben amb enormes problemes per desenvolupar la seva feina i, sobretot, per trobar locals d'assaig en condicions. No parlem només de bandes que comencen, sinó de formacions amb una certa trajectòria i molts "bolos" a les esquenes.

Aquest reportatge d'Àlex Casasayas i Marc Almodóvar, amb un nom que remet al festival Gràcia Territori Sonor, posa de relleu el problema especulatiu de la ciutat com a fre al desenvolupament dels seus músics. A través de

l'experiència dels locals del carrer Mèxic, vora la plaça Espanya —on assagen grups com Nour, Costo Rico, Discípulos de Otilia, Fufu-Ai o Ezouchee—, els realitzadors mostren les contradiccions entre el discurs oficial i la realitat desballestada d'un espai revestit de connotacions mitològiques per a molts dels seus habituals. Uns locals per on han passat nombrosos grups i artistes —molts d'ells parlen al documental, com Joan Garriga de La Troba Kung-Fú—, que es veuen amenaçats per l'obra d'un nou hotel luxós, i que probablement deixaran d'existir en breu. Un viatge al subsòl de l'escena musical barcelonina que mostra la precarietat de les bandes que donen vida al paisatge sonor de la ciutat.

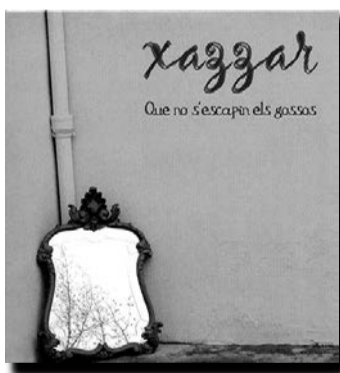

'Pamflets anacrònics'

RAFA XAMBÓ
(EDICIONS 3 I 4. COL. QUADERNS)

El professor universitari, sociòleg i periodista valencià Rafa Xambó no només és conegut per la seva faceta com a cantautor. També ho és per la seva ploma esmolada com a articulista. L'autor de *Cançons de la memòria trista* aplega en aquests *Pamflets anacrònics* una antologia d'articles d'opinió que ha publicat a diversos mitjans dels Països Catalans. Xambó és clar a l'hora de denunciar els mals d'una

indústria cultural sense recursos, que expulsa molts artistes del territori valencià i fa la vida impossible o condemna a l'autoexili els qui s'entesten a viure i treballar-hi en la llengua pròpia. Hi trobem un Xambó crític amb la minorització de la música en valencià i defensor de la gran qualitat d'artistes com Miquel Gil i Òscar Briz, o d'escriptors com Alfons Cervera i Toni Mollà. BLANCA BALANYÀ

Xazzar

'QUE NO S'ESCAPIN ELS GOSSOS'
KLEZMER
KASBAH MUSIC

Malgrat el seu nom difícil, les *Xazzar* practiquen una música apta per a tots els públics. Aquest septet format a l'ESMUC beu de la música dels Balcans per oferir una proposta festiva i oberta estilísticament. El seu primer llarg durada presenta onze temes cantats en català, castellà i francès que conviden a la festa. El disc s'ha gravat durant els mesos de juny i juliol a Music Lan sota la producció de Jordi Cristau. Entre l'elegància i la festa arrauxada, destaquen peces com "Camins de fang" o "Els personat-

ges", musicació d'un poema de Josep Pedrals. Klezmer, jazz, swing i reminiscències a la *chanson* francesa: no són les primeres catalanes que es llencen de cap al pou de les músiques balcàniques —cal citar precedents com Gadjo o Dúmbala Canalla—, però sí que són les que han aconseguit un so més nítid i elegant. *Que no s'escapin els gossos* compta amb les col·laboracions de l'Helena Casas i d'en Francesc Vives, respectivament excantant i trompetista de Dúmbala Canalla. ANTÒNIA ANDREU

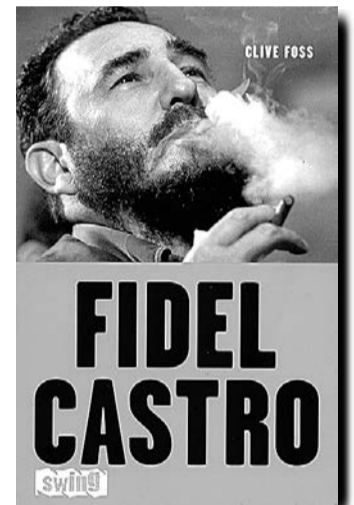
'Lluvia'

(MANGA FILMS, 1932)
DIRECTOR: LEWIS MILESTONE
GUIONISTA: MAXWELL ANDERSON
INTÈRPRETS: JOAN CRAWFORD, WALTER HOUSTON, FRED HOWARD
DURADA: 92 MINUTS
IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

Adaptant la teatralització d'un conte de Somerset Maugham, Lewis Milestone (*Arco de triunfo*) va aconseguir un film de culte amb *Lluvia*. Realitzada quan encara s'havia de consolidar el codi Hays d'autoregulació, va quedar com un petit monument a aquesta fugaç llibertat de presentació dels conflictes morals, amb un enfocament obviament crític contra el puritanisme. L'escala d'un vaixell en una illa caribenya s'allarga perquè un tripulant està infectat de còlera. A la

botiga del poble, que es reciclarà com a pensió, hi coincidiran un influent líder purità i una dona de vida alegre, a la qual el primer voldrà salvar —o castigar. A estones esglaïador, el film utilitza tècniques expressionistes per saturar de conflictes i d'intolerància uns espais interiors claustrofòbics mentre, a fora, la pluja mai s'atura. Molt impactant, el film es reedita amb el seu muntatge original i amb la imatge millorada. IGNASI FRANCH

'Fidel Castro'

CLIVE FOSS
EDITORIAL SWING, 2007
158 PÀGINES

Si necessiteu una biografia de Fidel Castro ràpida, senzilla i més o menys neutral... confieu en aquest llibre, obra de Clive Foss, un professor d'Història d'Amèrica Llatina de la Universitat de Georgetown, als Estats Units. Des del cor de l'Imperi —i malgrat les dificultats, ja conegudes, que té qualsevol nordamericà per viatjar i conèixer profundament l'illa de Cuba—, Foss acaba de publicar en castellà un assaig on desgrana la vida, l'obra i els miracles del màxim dirigent cubà i la seva mítica i valenta Revolució.

No trobareu cap mena de proselitisme ni gaires emocions. És, més aviat, asèptic, dur i sec. Com a exemple, una frase: "Ja sigui dictador, heroi o ambdues coses alhora, Castro no deixa ningú indiferent", diu. Foss critica la deriva autoritària i la falta de llibertat d'expressió de la Cuba socialista; però també denuncia els fracassos constants dels Estats Units en forma d'invasions, bloqueigs i agressions verbals.

Finalment, una de les principals vàlues del text és la seva actualitat. El llibre recull, en un interessant epíleg, les circumstàncies de la malaltia de Fidel i reflexiona sobre la posició del seu germà Raúl com a cap de govern i també sobre el futur de la Revolució. SERGI PICAZO

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

**DEL 20 AL 23 DE SETEMBRE
FESTA MAJOR A ESPLUGUES DE LLOBREGAT**

SABADO 22 SEPTIEMBRE
CENTENARIO DEL BOLETIN
SOLIDARIDAD OBRERA
CNT = AIT MANRESA
c/ Jorbetes 15

14:00 = comida 5 e
17:00 = pase de video '1977, ocupacion de las rotativas de solidaridad obrera por CNT' (Colectivo Libertario Decine),
18:00 = charla sobre la prensa anarquista, a cargo del investigador Paco Madrid y de documentales Francesc Rios,
22:00 = concierto 3 e
MIXOMATOSIS (grind garri desde faragana)
VIRULENTOS (GRIND DEATH DESDE EL VALLES)
FALL OF MANKIND (BRUYAL DEATH GRIND DESDE MANRESA)
OLUCIÓN

22 DE SETEMBRE

**CENTENARI DEL BUTLLETÍ
SOLIDARITAT OBRERA**

14 h. SOV de la CNT de Manresa

CNT-AIT Manresa
c. Jorbetes núm. 15
08241 Manresa
cnt_ait_manresa@hotmail.com

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 20

'La Bressola i la Catalunya Nord: unes escoles per a un país'

Biblioteca del Casino.
Pg. de Pere III, 27, Manresa
Exposició del 17 al 29 de setembre.
I conferència el 20 de setembre: "La Bressola i la Catalunya Nord: unes escoles per a un país", a càrrec de Joan-Pere Le Bihan, director general de la Bressola. A les 20 h. a la sala d'actes del Centre Cultural del Casino.
La Bressola va néixer el 1976 a Perpinyà i va crear la primera escola catalana dels temps moderns a la Catalunya Nord. El 1986 es va constituir l'Associació d'Amics de la Bressola amb la voluntat de donar suport al manteniment i l'expansió de les escoles catalanes a la Catalunya Nord, en un temps en què mantenir-les obertes representava una extrema dificultat.
Més informació:
omnium.cat/articleViewPage.php?art_ID=2628

Xerrada sobre la situació i les perspectives al Kurdistan

19.30 h. A la Sala Jaume Magre.
C/ Bisbe Torres, 2, Lleida.
La xerrada anirà a càrrec del Secretari General de l'organització juvenil kurda Yekitiya Xweendevanên Kurdistan (YXK) que ens apropa a la situació actual del poble kurd.
Aquesta s'emmarca en la Gira Jove Internacionalista, un conjunt de xerrades a càrrec d'alguns ponents d'organitzacions juvenils de diferents indrets del Mediterrani que se celebraran a diferents poblacions catalanes amb motiu de la presentació del primer acord juvenil de la mediterrània en el marc de l'ALÇA'T 07, la Trobada de Joves dels Països Catalans que organitza la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista els dies 21, 22 i 23 de setembre a la vila de Caldes de Montbui.

DIVENDRES 21

Festa Major '07 Calldetenes

Calldetenes (Osona). Al costat de Vic.
19 h. A la carpa, sortida del "Cercamúsiques" pels carrers i per les places del poble. Xaranga i grups locals. "Birres" + entrepà + mocador ("cercabirres") per 10 euros. 22 h. A la carpa, concert gratuït amb: Intifada, Betagarri i Inershow
Organitza: La Pera, Assemblea de Joves de Calldetenes
laperacalldetenes@hotmail.com

Festival de Teatre Casc Antic

RAI.
Carders 12 principal
<M> Jaume I
Teatre de la Bona Sort
Fins al 21 de octubre.

Correllengua a Bellpuig

Plaça del Dipòsit
21, 22 i 23 de setembre

21-22-23 DE SETEMBRE DE 2007

DIVENDRES (ALS BARRIOS DEL CASTELL)
21:00 BARRIOS I BARRIS MARGA
TACOT BARRIAL PER SALT
PERIODICITAT PER SALT MOLT I SALT FRAGA I SALTOR

DIJOUS (A LA PLACA DEL DIPÒSIT)
21:00 CORRELLINGUA I BARRIS MARGA
A LA PLACA DEL DIPÒSIT A PARTIR DE 19:30
21:30 BARRIOS I BARRIS MARGA
CORRELLINGUA I BARRIS MARGA

XERRAMEQU TIQUIS MIQUIS
GRUP SALT, BARRIOS

ANGELINA I ELS MODERNS
ESTRADA DE LA MONTANA I MONTA DE TALLER

EL BELDA I LA BANDA BADABADOC
ESTRADA DE LA MONTANA I MONTA DE TALLER

GAT EL QUIMAN
GRUP SALT, BARRIOS

DIVENDRES
21 DE SET DE LA NARRA (EL PAIS)
ARRIBA DE LA PLACA DEL DIPÒSIT
CORRELLINGUA I BARRIS MARGA
A LA PLACA DEL DIPÒSIT A PARTIR DE 19:30
21:30 BARRIOS I BARRIS MARGA
CORRELLINGUA I BARRIS MARGA
A LA PLACA DEL DIPÒSIT

**300 ANYS DE PERSECUCIÓ,
300 ANYS DE RESISTÈNCIA!!**

TOTS ELS ACTES SON GRATUÏTS!!

Alçat 07: Trobada de joves dels països catalans

Del 21 al 23 de setembre
Caldes de Montbui acollirà la primera edició de l'Alçat, que es presenta com un gran espai on la CAJEL vol mostrar la feina feta pel conjunt del jovent dels Països Catalans. L'esdeveniment inclourà xerrades (pobles en lluita, defensa del territori, memòria històrica...), activitats de cultura popular i concerts. Per la seva banda, Radio Alçat retransmetrà la trobada en directe. L'organització facilitarà espai d'acampada als participants.
Més info: <http://www.trobada.cat>

Barraques a Tarragona

Del 21 al 23 Setembre
Passeig de les palmeres
Il Barraques de Tarragona per Santa Tecla!
Actuacions, jocs per la canalla i xerrades al vespre, concerts i dj's fins la matinada. Tot gratuït.

DISSABTE 22

Concert per l'autogestió dels grups musicals de Balaguer

23 h. Al Poligon Industrial Camp Llong.
Balaguer
C.T.C (Contra Tot Control)
Hot Numbers
M.Y.S.C

Inauguració de la temporada a La Mirona

23 h. La Mirona
c. Amnistia Internacional s/n, Salt
Concert: Gazpacho i Festa Corrent Alterna
info@lamirona.net
www.lamirona.cat

casalblanmusicapopular | lamirona | Salt

inici temporada
22/09/07. 23:00h
GAZPACHO
+ Festa Corrent Alterna

www.lamirona.cat

DIMECRES 26

Jornades Anticarceràries

Del 26 al 29 de setembre
c. Florida nº 40
Organitza la Comissió Pro Presos de la CNT-AIT de Cornellà i de la comarca.
Comissioipropresxscnt@moviments.net

JORNADAS ANTI-CARCELARIAS
Septiembre 07

viernes 26
sábado 27
domingo 28
viernes 26
sábado 27
domingo 28

..SORTIM DE CASA

**22 DE SETEMBRE
DIA SENSE COTXES
PEL DECREIXEMENT!**

Tot el dia al Passeig Lluís Companys (Arc del Triomf)
"Plantem els cotxes, prenem els carrers!!"
Xerrades, tallers, actuacions, dinar popular, mercat d'intercanvi, trobada de bicis i **bicing**, crisi energètica, defensa del territori, crítica als agrocombustibles, una ciutat sense cotxes, el paper del cotxe en el sistema de creixement.
18 h. Surt una marxa de bicis des de l'Arc de Triomf i una altra a peu.
Al final festa sorpresa!!
Organitza: Entesa pel decreixement
sensecotxes@decreixement.net
Més info a www.pedalin.org

**29 DE SETEMBRE
MANIFESTACIÓ
PEL DRET DE MANIFESTACIÓ**

17 h. Plaça Universitat, Barcelona

**6 D'OCTUBRE
MANIFESTACIÓ
CONTRA EL PLA CAUFEC**

17 h. Parc Onze de Setembre
"Aquí ens plantem!"
Totes som necessàries, tu ets imprescindible!"

agenda@setmanaridirecta.info
<envieu les vostres convocatòries>

NO OBLIDEU...

Jornades 'antiSGAE' en suport al portal alasbarricadas.org

22 DE SETEMBRE A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BESÓS. RAMBLA PRIM 76, L4 BESÓS MAR

11 h. Plantada de distribuïdors

12 h. Intercanvi de cd's

12:30 h. Taller d'enquadrernació

14 h. Menjador vegà

17 h. Xerrada sobre el cas alasbarricadas.org

19 h. Debat sobre la propietat intel·lectual i l'anarquisme

21 h. Concert punk amb Terror y Miseria, Crosta, No Caos, Favela, Epidemia

BARBANEGRA@RISEUP.NET

La indirecta

L'ENTREVISTA // MARTÍN KOHAN, ESCRIPTOR ARGENTÍ

“Les condicions de treball han canviat, la desigualtat existeix”

“Avui es prepara el demà”, però també “avui es pot fer el que demà no es podria”. Amb aquestes premises sobre la Revolució i els seus temps, reflexiona Martín Kohan (Buenos Aires, 1967) a la seva última obra *Museo de la Revolución* (Ed. Mondadori). Una novel·la que avança entre l'assaig i la ficció, i s'interessa, a partir de textos de Marx, Engels, Lenin i Trotsky, per les condicions de possibilitat de la Revolució. Kohan és professor de teoria de la literatura a la Universitat Nacional de Buenos Aires i a la de la Patagonia. La DIRECTA el va entrevistar en la seva visita a Barcelona el passat mes de juliol.

Carolina Porta
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Té vigència avui dia el pensament marxista?

Aquestes idees són d'una vigència absoluta, cosa que no suposa un dogma de tipus religiós, que en definitiva seria una actitud allunyada del materialisme dialèctic. Els mateixos Marx i Engels —apareix en la meua novel·la— en algun moment van considerar la necessitat de revisar el *Manifest comunista*, perquè esdeveniments posteriors ho exigien. De fet, des d'aquell moment cap aquí, la història del pensament marxista no ha deixat de variar, ajustar i, alhora, rectificar les premisses.

El marxisme ha estat deslegitimant des de molts llocs, tant que fins i tot en les universitats sol no tenir cabuda.

Justament m'interessava fer una indagació en la novel·la sobre la forma d'acostar-se a aquestes idees. D'aquí la decisió de tenir dues temporalitats en la ficció narrativa: una que tingues ancoratge en l'Argentina de mitjans anys 70 —segrest i desaparició d'un jove activista que escriu un diari/assaig— i l'altra als 90 —l'empleat d'una editorial contacta amb la persona que conserva els escrits del desaparegut—. Per reflexionar sobre com es llegien aquests textos en aquests dos moments històrics... Sí! Com es llegien i què significaven; quina vigència i quina incidència podien tenir als setanta, en contrast amb una època de replegament o de retraïment com van ser els 90, on el neoliberalisme arriba a una hegemonia absoluta. Ara, però, la cosa és diferent. No vull pecar d'optimista, però, almenys a l'Amèrica Llatina, la realitat avui planteja alguna esclatxa. Parlo d'esclatxes només...

En la novel·la, al jove segrestat-desaparegut l'havien obligat a separar-se del seu amor perquè ella militava en una altra organització

ció política armada. També aquí va existir la intencionalitat de mostrar el sectarisme que hi havia en aquestes organitzacions?

Hi havia sectarisme. L'esquerra és sectària en general i a l'Argentina sense cap mena de dubte, però en el cas de les agrupacions que apareixen en la novel·la, ERP (Exèrcit Revolucionari del Poble, d'orientació trotskista) i Montoneros (agrupació peronista), aquesta decisió no es deuria tant a la tendència a la divisió, a la subdivisió i a la recontra-divisió que sabem que existeix en l'esquerra, sino a les diferències conceptuals, ideològiques i encara metodològiques d'aquests grups d'acció política i d'acció armada, les quals implicaven que no hi haguessin tantes possibilitats d'articulació. Tenien diferències indissolubles, concretament Perón, encara que la novel·la transcorre al 1975 quan ell ja havia mort. Montoneros tenia com a objectiu el retorn a l'Argentina de Perón, i confiava a fer l'intent revolucionari des de dins del peronisme i això no era possible de conciliar des del trotskisme. I puc dir, per tal com ha transcorregut aquesta història, que la raó no la tenien pas els Montoneros.

En l'actualitat com et plantejes la possibilitat d'un canvi social?

Malgrat que crec en la vigència dels textos teòrics de Trotsky, el qual és totalment autèntic i genuí, des de la meua perspectiva del món avui, t'enganyaria si et digués que les condicions socials d'aquí uns anys seran diferents.

“En la meua novel·la, Marx i Engels es plantejen la necessitat de revisar el Manifest Comunista”

Caldria intentar canviar aquestes condicions socials, però hem vist que quan s'activen grups armats es produeix la contrarrevolució. Això ens duu a tot el contrari, no? Quan perds. Quan perds, però de vegades guanyes. Quan perds sí, però això també està previst en la teoria.

A Rússia, per exemple, tampoc no hi va haver un canvi radical en la societat. Després de la caiguda del Mur la majoria de la societat sembla que tenia com a màxim anhel consumir.

Va ser un fracàs, sí, és cert, i va ser

Editorial Mondadori

molt desolador. Jo diria que aquesta novel·la està tenyida no només del fracàs de l'intent revolucionari a l'Amèrica Llatina sinó també de la caiguda del Mur. L'aparició de Lenin aquí és inseparable de la caiguda del Mur; jo no podria haver escrit aquesta novel·la abans de l'any 1989, no només per les condicions argentines o el neoliberalisme o el clima d'escepticisme “posmo” en el món en general, sinó perquè em va interessar recuperar el gest premeditadament anacrònic d'instalar com a present i com a autoritat a Lenin, Trotsky...

Per què l'experiència es va allunyar del que plantejaven els teòrics: imperialisme, gulags...

Això enfonsa i estalvia, alhora, les perspectives del marxisme en la política, perquè és i no és un fracàs del marxisme. Perquè si fracassa la dictadura del proletariat és una debilitat del model marxista, però el gulag no, Sibèria no...

Encara segueixes sostenint que el proletariat és la força mobilitadora del canvi?

Les condicions de treball han canviat, encara que els principis de desigualtat existeixen i en els països del tercer món d'una manera brutal. A l'Argentina va arribar a haver-hi el 50% de pobresa... Crec en la vigència ideològica dels textos d'aquests teòrics clàssics del marxisme, que segueixen interpellant la situació del present...

Però caldria repensar-los.

Es van repensant, s'ha fet al llarg de tot el segle XX i no han deixat de fer-ho. Jo vaig prendre els clàssics perquè volia tenir el disparador i després escriure una novel·la, però si un volgués fer un recorregut no es podria obviar Gramsci, ni Althusser, no pots deixar de veure alternatives i pensar per on van.

Foucault també és fonamental.

Sí, quan Foucault diu que a la Unió Soviètica es va canviar la macroestructura de poder i l'organització de l'Estat i no les condicions de la microfísica de la vida quotidiana, és una veritat irreprotxable. I a mi em va satisfer trobar una mica en Trotsky que guarda afinitat amb aquesta observació, escrit en una altra època i basat en alguna cosa diferent a la microfísica del poder: ell diu que la Revolució es consumirà quan els aspectes més immediats de la vida quotidiana s'hagin transformats. Aquí hi veig una perspectiva microfísica.

La Revolució s'hauria de fer a nivell mundial per reeixir?

Així ho plantejava Trotsky. Hem d'ajustar, tocar, modificar aspectes, però el marc em continua semblant adequat. Ara el problema que ens posa tristos a nosaltres és que la vida humana és curta, viurem com a molt vuitanta, noranta anys i aquests anys en la història humana no són res. Com deia Kafka: “Hi ha esperança, però no per a nosaltres”. ●

“M'han obligat a deixar la meua terra petita”

Jordi Martí Font
/opinio@setmanaridirecta.info/

“M'han obligat a deixar la meua terra petita / lo lloc a on me vaig fer gran / a on vaig començar a estimar / sense haver pogut triar / ho he hagut d'abandonar”, canten Quico el Cèlio, lo Noi i el Mut de Ferreries des de les Terres de l'Ebre. És el “Fandango dels adéus”, recreació poètica d'una de les moltes expulsions que hi ha hagut en la història de la humanitat: carretera i manta i lluny de casa perquè algun cap benpensant ha arribat al poder i ha decretat que algú sobra on ell mana. Una de les constants de la humanitat, la intolerància quan algú té més poder que un altre, perquè si en tingués menys, ja podria decretar expulsions que no li faria cas ningú.

Hi ha moltes maneres d'expulsar algú; entre elles, hi ha les polítiques i les econòmiques

Parafraçant Bertolt Brecht, podríem dir que hi ha moltes maneres d'expulsar algú; entre elles, hi ha les expulsions polítiques i les expulsions econòmiques. Les darreres acaben al cementiri, quan els qui podrien acollir els expulsats els aixequen filats i murs fortificats, els anomenen despectivament i els rebutgen amb el poder que els dona haver arribat abans on ara volen anar ells. És una llarga història de la inhumanitat, la que va darrere els expulsats, i quan el poder és poder, sovint va unida a l'assassinat, un assassinat que —tornant a Brecht— només és una de les seves formes. Hi ha gent que mata disparant un tret a algú altre i hi ha qui mata aixecant murs on hi hauria d'haver braços estesos. Per als qui se salven, canten els Quicos: “Quan escolto esta cançó / me'n recordo d'aquell lloc / al costat, la casa”.

QUEDICITAT

